

***Avantgardet* om spanska inbördeskriget**

Innehåll

Introduktion.....	1
Gatustrider har avlöst tjuvfäktningen som ”folknöje”	2
Enhetsfronten	3
Gatustrider i Barcelona – Kulregn mötte norska arbetaridrottsmän	5
Juventud Comunista Ibérica – vårt broderförbund i inbördeskrigets Spanien.....	7
Spanien just nu: Folket vill socialism	11
Förräderi mot revolutionen.....	13
Spanien just nu: Socialisering i full gång.....	16
Debatt i Spanienfrågan	18
Kommunisterna är provokatörer	21
Trotskij och POUM.....	24
Trotskijns förhållande till Lenin.....	25
POUM – en rörelse på frammarsch.....	29
Folkfront eller socialism.....	31
Sanningen om Barcelona.....	33
Än en gång om Barcelona	35
Klappjakt på utlänningar i Barcelona.....	37
Vem bär ansvaret?.....	38

Introduktion

Tidskriften *Avantgardet* var organ för Socialistiska Partiets (SP) ungdomsförbund (Sverges socialistiska ungdomsförbund). *Avantgardet* hade en ganska omfattande bevakning av utvecklingen i Spanien, särskilt under 1937.

Den som skrev flitigast om Spanien var metallarbetaren Evald Höglund, som i slutet av 1936 själv var i Barcelona, där han bland annat deltog i POUM:s exekutivmöten (POUM var SP:s ”broderorganisation” i Spanien). Han skrev inte bara i *Avantgardet*, utan även i SP:s övriga press (*Folkets Dagblad* och *Socialistisk Tidskrift*¹). Evald Höglund är intressant även av en annan anledning: våren 1949 var han nämligen med och grundade det relativt kortlivade *Revolutionära Socialistiska Partiet*, den första trotskistiska organisationen i Sverige

Vi har nedan i tidsordning samlat ett urval av de *Avantgardet*-artiklar som handlar om Spanien (de två första är skrivna innan Francos revolt, resten under inbördeskriget). Eftersom frågeställningar om enhetsfront resp folkfront spelar stor roll för en förståelse av motsättningarna när det gällde Spanien, har även ett par artiklar om detta tagits med. Dessutom ingår två artiklar om Trotskij, av vilka den ena handlar om hans relationer till POUM, vilket är intressant eftersom det från stalinistiskt håll var vanligt att som ”trotskister” beteckna alla som gjorde anspråk på att vara revolutionärer och marxister, men som inte var överens med stalinisterna. Detta gällde även POUM.

Däremot ingår inga artiklar om solidaritetsarbetet eller frivilligrörelsen, inte heller några frontrapporter från Spanien-frivilliga, som det också fanns åtskilliga i *Avantgardet* – ett urval av sådana artiklar kommer vi att sammanställa separat.

Martin Fahlgren 1 oktober 2009

¹ Se [Socialistisk Tidskrift om spanska inbördeskriget](#) och [Socialistiska Partiet och POUM](#)

Avantgardet 11-36 (s. 8-9)

Gatustrider har avlöst tjurfäktningen som "folknöje"

Den efter franskt mönster bildade "folkfronten" vann som bekant vid valet till spanska cortes (parlamentet) i februari i år en stor seger. Denna befästes ytterligare när den borgerligt radikale Manuel Azaña för några veckor sedan efter Alcalá Zamora övertog presidentvärdigheten.

Den spanska folkfronten består dels av socialdemokrater, syndikalister och kommunister och dels av ett par smärre radikala borgerliga grupper, varav en ledes av ovannämnda Azaña. Valet gav folkfronten 259 mandat, centern 67 och den sammanslutna högerfronten 147 mandat. Azaña blev konseljpresident och bildade kring sig en helt borgerlig regering utan någon som helst inslag av vare sig socialdemokrater eller kommunister.

De efter inbördesstriderna fängslade arbetarledarna gavs omedelbart efter det Azaña kommit till makten åter friheten. En hel del av de i inbördesstriderna direkt allierade från borgerligt håll skyndade att packa ihop sitt och lämna landet. Men därmed var vare sig ordningen återställd eller deras önskemål uppfyllda, som under början av särdeles feta vallöften lagt sina röster på folkfronten.

Azaña gick en svår tid till mötes. Å ena sida hade han att åtminstone till skenet söka bibehålla anseendet hos sina radikala väljarskaror och å den andra sidan fick han ju för all del inte glömma att han dock var en borgare till själ och hjärta och att de som jämte honom satt vid regeringsrodret delade denna hans härkomst och innersta åsikt.

Han ställde upp ett mycket försiktigt program, som förenade den synnerligen vaga ståndpunkt varikring socialdemokraterna och kommunisterna som de små borgerliga grupperna kunnat ena sig med vad han ansåg att även högern skulle kunna acceptera. Följden blev naturligtvis att högern blev karsk (nu såg man ju tydligt att folkfronten inte var något att frukta) men också att de radikala arbetarna, som lurats rösta med folkfronten blev uppretade och ansåg sig bedragna,

Det spanska folket är ju särdeles eldfängt och lidelsefullt. Av detta faktum slog en hel del samvetslösa provokatörer mynt och försökte hetsa till nya inbördesfejder, som skulle ha haft samma olyckliga utgång för arbetarklassen som februaristriderna. Man tände eld på kyrkor och statliga byggnader och satte sig på en hel del platser i besittning av jordagods och fabriker. Dyrningarna efter denna i stort upplagda provokation har ännu inte bedarrat.

Tjurfäktningar är ju det stora folknöjet i Spanien. Ljuva señoritas följer med andlös spänning från läktarna det blodiga skådespelet nere på arenan då de yrkesutbildade slaktarna efter en lång tortyr äntligen gör kål på sin motståndare – tjuren. Handklappningarna delas visserligen lika mellan tjuren och tjurfäktarna, men även om en och annan av de mänskliga agerande någon gång skulle få sätta livet till så händer det aldrig att en tjur lämnar arenan annat än som material för korvar och kotletter. Man kan sålunda knappast tala om fair play. De som oskyldigt får sitta hårdast åt i denna blodiga lek är emellertid hästarna som tjurfäktarna rider på. I de flesta fall hinner tjuren sprätta upp magen på en eller flera av de stackars djuren, som sedan till publikens oförställda glädje, vrider sig i plågor på arenan innan man hunnit sticka ned huvudrollens innehavare och vakterna vågar sig in att ta hand om kreaturen.

Kring tjurfäktningen har växt upp en hel industri, som sysselsätter flera tusen tjuruppfödare, managern, toreadorer, fäktare, biljettförsäljare, renhållningskarlar etc. Dessa skådar just nu med oro att tjurfäktningen förlorar mycket av sin popularitet. Massan trängs inte längre på tjurfäktningsarenorna utan ser mycket hellre på fotboll eller sysslar med politik.

Man vägrar i det längsta att tro att folket äntligen blivit så pass kultiverat att det insett det djuriska i ett sådant "nöje" som tjurfäktningen utan skyller på fenomenet på andra orsaker. Vänsterpartierna, som under valkampanjen gick synnerligen hårt åt tjurfäktningen, får sina

fiskar varma. Regeringen – som naturligtvis inte vågar sopa rent hus med djurplågeriet utan nöjer sig med att förbjuda öppnandet av *nya* arenor – får också sin del av klagomålen. Men först och främst söker man emellertid med andra medel fånga massans intresse på nytt. Man utgår ifrån att tjurfäktarna inte är nog skickliga för att kunna konkurrera med filmhjältar och sportstjärnor, och har av den anledningen öppnat tjurfäktningsakademien i Sevilla – tjurfäktarstaden framför alla andra.

De spanska tidningarna har ödslat en mängd gratisreklam på tjurfäktningsakademien. De har ju intresse av att tjurfäktingen hålles vid liv som folknöje och av att de även i fortsättningen skall kunna fånga lösnummerköpare på sina brett upplagda intervjuer med berömda toreadorer och bekanta tjuruppfödare (tjurarna själva kan man tyvärr inte intervjuas) samt kapa åt sig pengar vid den pampiga annonsering de stora arenorna håller sig med.

Den verkligt sensationella ”förklaringen” till varför publiken övergett tjurfäktingen ger tidningen *La Voz* (Madrid), som i en artikel anför bl.a. följande: ”...Branschens egna män tror att intresset för fäktingarna skall återkomma, så snart det skapats lugn i landet.. Arenornas innehavare talar med djup bedrövelse om de politiska oroligheterna och gatustriderna mellan höger och vänster. Dessa strider anser man nämligen vara den främsta anledningen till att arenornas kassor sinar ut. Fria gatustrider minskar helt automatiskt intresset för andra former av våldsam underhållning, som man måste betala för...”

Senor

Avantgardet 11-36 (s. 2 och 9)

Enhetsfronten

I en rad länder har under de senaste månaderna genomförts politiska val. ”Folkfrontsseger i Frankrike!” utropas det. ”Seger för arbetarna i Spanien!” ”Stor kommunistisk valseger i Belgien!” (med vissa reservationer visserligen, då det nazistbetonade ”rexpatriet” vunnit 21 mandat). I Grekland förverkligas enhetsfront mellan de reformistiska och den ”revolutionära” fackföreningsrörelsen.

Är nu allt detta ett utslag för att arbetarklassen verkligen enas? Kan man tala om att kominternledarna och socialdemokratins ledare i dessa länder tvingas till att delta i ”enhetsfronten”? Hur gärna vi än såge att vi kunde påstå att så vore fallet, kan vi det inte. Komintern och socialdemokratin har i dessa länder av partiegoistiska skäl övergett sin principplattform och försöker nu med hänsyn till arbetarmassornas längtan efter ett enhetligt uppträdande leda in enhetsfrontstanken i felaktiga banor.

Det är taktiska manövrer, som genomföres. Komintern försöker att behålla och förstärka sitt grepp över massorna, genom att göra ”enandet” av arbetarklassen till *målet* utan hänsyn till, på vilken grundval denna enhetsfront genomföres. Med uppgivande av avgörande socialistiska principer, genomföres folkfronten i Frankrike. Utan diskussion om metoderna för att nå den revolutionära omdaning av samhället till socialistiskt, accepterades de småborgerliga grupperingarnas politiska inställning. Den liberala bourgeoisin triumferar över arbetarorganisationerna politiskt.

De ”frisinnade” borgerliga grupperingar, som utformat folkfrontens politiska plattform i Frankrike (och som bidragit vid dess utformande i Spanien), bryter icke, i utslagsgivande avseende, med kapitalistiska principer. Ställningen till reaktionen måste – det har vi socialister alltid hävdat – byggas på grundval av vår inställning till kapitalismen.

Om arbetarklassen, begeistrad av talet om att enhetsfronten förverkligas, ledes till att anse enhetsfronten – som förverkligats med uppgivande av socialistiska principer – som målet, är den såld. En parlamentarisk seger för en sådan ”enhetsfront”, eller folkfront, innebär icke någon varaktig seger för arbetarklassen. Ty inget betydande socialistiskt principiellt krav

förverkligas. Kapitalismen, som innehåller alla förutsättningar för reaktionen, fortbestår. När massorna ser, att deras ställningstagande för kominterns och socialdemokratins "enhetsfront" icke ger önskade resultat, så vänder de parlamentarismen ryggen. Ultraparlamentarism slår över i antiparlamentarism. Denna utveckling är farlig. Marx säger att de parlamentariska valen är en mätare på klassens klassmedvetenhet. Och med inaktivitet i de politiska strider, som röres upp vid parlamentariska val, faller också klassens medlemmars klassmedvetande.

Överskattande av de parlamentariska segrarna för en kolorerad "Folkfront", som skett internationellt beträffande valutgången i Frankrike, kulminerar i att massorna, när de ser att segern över den fascistiska faran var fiktiv (bedräglig), förfaller till passivitet och lämnar fältet fritt för de kapitalistiska maktägandenas strävanden att förverkliga den fascistiska eller militära diktaturen.

Med denna fara för ögonen manar vi till enig revolutionär, socialistisk samling av alla klassens medlemmar. Vi tar ställning för förverkligande av *enhetsfronten* på en principiell, revolutionär, socialistisk plattform. Då måste också ställningstagandet till vissa avgörande dagsfrågor göras efter moget övervägande och på den bas, som vår socialistiska övertygelse ger.

När det socialistiska partiet för några år sedan reste sin Folkfrontsaktion möttes vi av frenetiskt motstånd från kominterns och socialdemokratins sida. Vi gjorde dock redan då ett principiellt ställningstagande mot det kapitalistiska system, som med naturnödvändighet leder till reaktion och nya krig. I dag accepterar komintern i det här landet "Folkfrontstanken", men den förfalskar den.

Vi är anhängare av en *de undertryckta massornas enhetsfront*, mot reaktionen i tiden, *för massornas egna socialistiska krav*. Vi är anhängare av enhetsfront över partierna, för tillvaragande av det arbetande folkets ekonomiska, kulturella och politiska intressen. Vi är anhängare av massornas enande för övertagande av makten i samhället och för denna makts användande på ett sådant sätt, att utvecklingen drives i socialistisk riktning.

Enhetsfront mot fascismen är aktuell, men den håller icke om den icke riktas mot det kapitalistiska samhällssystemet. Enhetsfront för Nationernas Förbunds fredspolitik och för de demokratiska staternas verksamhet för freden håller heller icke. Dessa demokratiska staters kapitalistiska intressenter är i lika stor utsträckning, som de fascistiska staterna ekonomiskt intresserade i krigföringen. Folkfront, mot nazismen och de reaktionära politiska riktningarna i det här landet, saknar *avgörande* betydelse om den icke vänder sig mot dem, som genom sin ekonomiska ställning utöver den politiska makten.

Det socialistiska partiet och ungdomsförbundet vill en fast principiell socialistisk politik. Vi kan tekniskt samverka vid val med riktningar, som i principiellt avseende säger sig vara anhängare av kampen mot reaktionen och för försvar av arbetarklassens elementära ekonomiska och politiska rättigheter. Men vi huttlar icke med grupperingar, som spränger arbetarklassens *tekniska enhet* vid valen eller med småborgerliga grupperingars politiska inställning. Vi vänder oss till arbetarna och medlemmarna i dessa organisationer för att visa, att endast kamp efter de linjer Marx, Engels och Lenin uppdrog, kan ge varaktiga segrar,

En synbar seger för en *principlös enhetsfront*, kan ända i ett betydande ande nederlag för arbetarklassen. Det blir svårare efter sådana "segrar" att rycka massorna med sig i det fasta, principiella ställningstagandet till kapitalismen och kriget.

Finns en verklig massornas enhetsfront på socialistiska principers fasta grund, då blir arbetarklassens seger reell.

Evald.

Avantgardet 16-36

Gatustrider i Barcelona – Kulregn mötte norska arbetaridrottsmän

En av våra kamrater har varit över i Oslo och hade turen att få delta i mottagningsfesten för de från Barcelona hemvändande arbetaridrottsmännen – Truppens ledare, *Rolf Hofmo* och *dr Carl Evang* berättade bl.a. följande intressanta detaljer från besöket i den spanska upprors-härden:

Idrottstruppen hade nätt och jämt hunnit installera sig i Barcelona när fascistupproret bröt ut. Man vaknade en natt av kraftiga bombexplosioner och så sköts det i flera dygn.

Fascisterna hade makten i arton av stadens tjugo kaserner och förfogade över moderna vapen: maskingevär, kulsprutor, bomber och handgranater, samt understöddes av prästerna. Både ekonomiskt och rent handgripligt. Fascisterna förskansade sig i kyrkorna och besköt från dessa ”heliga rum”, tillsammans med prästerna stadens befolkning.

Det var alltså en svår situation för det arbetande folket. Och det storslagna sätt på vilket faran avvärjdes och fascisterna besegrades, gjorde ett starkt intryck på *dr Evang*. ”Ett underbart folk dessa spanjorer”, sade han. ”Det var en enastående organisation och en begeistrad kampvilja som var det avgörande.”

De stora fackförbunden och de politiska partierna bildade tillsammans ett högsta råd, som övertog ledningen av striderna och skötseln av staden. Barcelona förklarades i belägrings-tillstånd, generalstrejk proklamerades, trupper bildades och beväpnades så gott sig göra lät. Gatstenarna revs upp till barrikader. Folket gick till angrepp mot kasernerna och kyrkorna. En blandad armé utan blanka knappar och prålände uniformer. Utrustade ned dolkar, sablar, hagelbössor och moderna vapen och sist men inte minst – en okuvlig kamplust.

På några dagar var kasernerna intagna och prästerna utrökta ur kyrkorna.

Någon kyrkplundring ägde ej rum, men när kyrkorna besatts av präster, som från torn och fönstersmygar feget och lömskt nedsköt folket, då fanns intet annat sätt än att röka ut dem. Kyrkornas skatter och pengar omhändertogs av folkfrontens män.

I intet land är kyrkans karaktär av social undertryckare så stor som i Spanien. Den spanska kyrkan är själva symbolen för all reaktion, dumhet och korrption. Den har satt igång de grymmaste kättarförföljelser historien känner. Alltid har den stått i kamp mot framåtskridandet. Därför är det nog inte utan en viss befriande känsla och ett ”tack för senast”, som den spanska arbetaren röker ut svartrockarna.

Under de två första dagarna av upproret fick idrottsmännen sitta inne på sina rum, men sedan kunde man åter visa sig på gatorna. Upproret var nu kuvat för staden Barcelonas räkning.

Naturligtvis uppstod svårigheter med matfrågan under dessa första dagar. Man fick leva uteslutande på choklad, enär ingen utan livsfara kunde gå över den öppna platsen utanför hotellet till den på motsatta sidan belägna restaurangen. När sedan skjutningarna avstannat och man tordes smita över torget och spisa, gjorde man bekantskap med den verkligt revolutionära kyparen, vilken, sedan han artigt och elegant serverat sina gäster, helt lugnt,, hängde av sig sitt förkläde och beväpnad med revolver gick ut och deltog i gatustriderna ända tills nästa måltid.

När man nu någorlunda riskfritt kunde visa sig på gatorna, beslöts att träningen skulle återupptas för idrottsmännen. Olympiakommittén sammanträdde och man enades om att tävlingarna skulle äga rum möjligen något avkortade. Samtidigt värvade regeringen frivilliga för en hjälparmé mot fascisterna i Zaragoza.

Kataloniens idrottsmän valde mellan att delta i olympiaden eller kämpa mot fascisterna – att strida med vapen i hand för folket. Ledningen för Kataloniens idrottsmän lät då meddela olympiakommittén, att deras män ämnade gå ut i strid för sin klass och att för övrigt ett stort antal av dem redan dödat i dessa strider, varför Katalonien ej kunde delta i olympiaden.

Nu inställdes olympiaden och alla de i Barcelona församlade utländska idrottsmännen beslöt resa till hemländerna igen. Men först manifesterade dock "barcelonafararna" sin sympati och förståelse för sina spanska kamrater genom att marschera Barcelona runt i tåten för de arbetare som skulle ut i kamp mot fascisterna. Stadens befolkning kantade alla gator under frenetiska hurrarop och handklappningar.

Ännu rasar kampen i Spanien och striden blir nog både lång och hård. Men ingen fred är tänkbar här på jorden förrän fascismens medeltid är slagen ned, sade Rolf Hofmo. Vi måste på alla sätt stödja våra spanska kamrater i deras för oss alla så viktiga strid. Stödja dem både ekonomiskt och moraliskt allt efter bästa förmåga.

Som god ram kring denna välkomstfest hade arrangerats stora idrottstävlingar på Däknengens idrottsplats. Glänsande arrangemang och god idrott. Det inte bara idrottades utan en kör av unga rödklädda flickor och pojkar sjöng och deklamerade från fotbollsplanen. Alltsammans senterades välvilligt av den talrika publiken och man kunde tydligt se att arbetaridrotten är populär i Norge. En välförtjänt och för arbetarklassen lycklig popularitet.

Jag fick ett djupt intryck av arbetarklassens internationella samhörighet och gemenskap, när jag såg och hörde all den sympati och medkänsla för Spaniens arbetare, som här gavs uttryck för. Och jag hoppas händelserna i Spanien öppnar ögonen på alla dem, som går här hemma och tror på präster och andra mörkmän, vilka intet hellre önskar än klavbinda arbetarklassen. Vi måste förstå, att vi ingen hjälp har att vänta av någon utan måste klara oss själva om dagens situation i Spanien en dag upprepar sig här. Eller ännu bättre: vi måste *i god tid* slå vakt om våra livsintressen.

K.B.

*Avantgardet 1-37***Juventud Comunista Ibérica – vårt broderförbund i inbördeskriget Spanien****För folkets frihet.**

J.C.I:s utveckling är nära förbunden med den kommunistiska rörelsens utveckling i Spanien. Då Kominterns ultravästerkurs år 1929 ledde till det kommunistiska partiets klyvning i Spanien, ställde sig den spanska arbetarungdomen – särskilt i Katalonien – på det av Joaquín Maurín ledda ”Arbetare- och Bondeblocket” (Bloque Obrero y Campesino) sida, vilket fortsatte klasskampen i Marx’ och Lenins anda som ny, oavhängig kommunistisk rörelse.

De följande åren, under vilka klasskampen på nytt skakade den ruttna, korrupta monarkin och den i den första revolutionen sopade bort kungadömet samt förberedde den andra revolutionen – under dessa år har den oavhängiga kommunistiska rörelsen hävdat sig och visat sin nödvändighet.

År 1935 skedde sammanslagningen av Arbetare- och Bondeblocket samt trotskisterna. Arbetare- och Bondeblocket var en organisation, vars kader var fast förankrad bland arbetarna i Katalonien och Levanten (provinserna Valencia och Murcia), liksom också bland de fattiga bönderna där. Sammanslagningen skedde efter oktoberresningen 1934 på blockets politiska grundval. Trotskisterna under kamrat Nins ledning utgjorde en liten grupp utan verkligt inflytande bland arbetarna. Båda grupperna slöt sig samman för den gemensamma uppgiften att koncentrera proletariatets alla krafter på den andra revolutionen – den socialistisk-proletära revolutionen. Den förenade organisationen antog namnet ”Partido Obrera de Unificación Marxista” (Marxistiska Enhetspartiet eller Arbetarpartiet för Marxistisk Enhet) förkortat P.O.U.M. Trotskisterna upplöste förbindelsen med trotskisternas internationella sekretariat och P.O.U.M. förblev medlem av Internationella Byrån för Revolutionär Socialistisk Enhet. P.O.U.M. avböjer nationellt och internationellt en sektartad arbetarpolitik. Det kämpar gemensamt med de till Londonbyrån anslutna oavhängiga partierna för en verklig frigörelse av den internationella revolutionära arbetarrörelsen. P.O.U.M:s centralkommitté tog på sitt sammanträde i december 1936 ställning till partiets internationella politik. Det heter i C.K:s resolution härom bland annat:

”Proletariatet behöver för sin seger revolutionära partier, vilka underkastar sig en internationell disciplin. Detta framkastar frågan om en revolutionär international. Denna international existerar icke. Andra och Tredje Internationalen är inga verktyg för världsrevolutionen och kan inte heller vara det. Lika litet kan den av Trotskij grundade Fjärde Internationalen, som på grund av sin sekteristiska karaktär icke är förankrad bland massorna, vara det. De historiska förhållandena har för närvarande ställt vårt land i medelpunkten för den revolutionära kampen och vårt parti har som denna kamps avantgarde blivit brännpunkten för de oavhängiga marxistiska partierna och grupperna i de olika länderna. I överensstämmelse med den Internationella Byrån för Revolutionär Socialistisk Enhet gav den internationella konferensen i Bryssel i oktober förra året i uppdrag åt vårt parti att sammankalla en internationell konferens i Barcelona för de oavhängiga socialistiska och kommunistiska partierna, i syfte att analysera händelserna och främja arbetet på den blivande organiseringen av en verkligt revolutionär International.”

J.C.I. eller Spaniens kommunistiska ungdomsförbund följer i den internationella frågan som över huvud taget alltid P.O.U.M:s politiska linje. J.C.I. anslöt sig strax före den spanska revolutionens utbrott till Internationella Byrån för Revolutionära Ungdomsorganisationer, Socialistiska Ungdomsförbundet och Spaniens kommunistiska Ungdomsförbund har båda samma plattform för den revolutionära klasskampen: det gemensamma bemödandet att få till stånd en ny enad International för den revolutionär-socialistiska ungdomen.

Bland den spanska arbetarungdomen har försiggått en stark radikalisering under de senaste åren. Denna rörelse har utgått från den socialistiska ungdomen, som efter oktober 1934 ställde sig på det socialdemokratiska partiets vänstra flygel och stödde Largo Caballero. Det socialistiska ungdomsförbundets allierade sig inom Socialistiska Ungdomsinternationalen med fransmännen, belgierna och italienarna till det så kallade "latinamerikanska blocket". De ville gemensamt kämpa för Internationalens revolutionering mot dess reformistiska ledning och den reaktionära majoriteten inom de skandinaviska förbunden. Spanjorerna deltog som gäster i Kommunistiska Ungdomsinternationalens sjätte världskongress och förklarade där att de hälsade med glädje den vändning till enhet, som K.U.I. genomfört på denna kongress men att de likväl icke komme att ansluta sig till den. De hade brutit med S.U.I., men ville kämpa som oavhängigt revolutionärt ungdomsförbund för en ny enad ungdomsinternational. De har icke förblivit denna förklaring trogna, utan anslöt sig efter den organisatoriska sammanslagningen av det socialistiska ungdomsförbundet med det kommunistiska till K.U.I. Ledningen övergick efter föreningen snart helt och hållet till K.U.-kamraterna, trots K.U.F.'s stora politiska svagheter. Redan plattformen för sammanslutningen uppvisade stora politiska svagheter och faror, vilka under fortsättningen fullständigt bestämmer enhetsungdomens politik. Sedan juli uppträder den förenade ungdomen som propagandist för "den demokratiska republiken", "den borgerliga demokratin" och "den antifascistiska ungdomsfronten". De har fått en mass-tillströmning av småborgerlig ungdom och kan i dag angiva sin medlemssiffra till över 100,000. Den förenade ungdomen för en häftig kamp mot "J.C.I."

Vilka är de politiska meningsskiljaktigheterna?

"Förenade Ungdomsförbundet" är för folkfronten, för den borgerliga demokratin. P.O.U.M och J.C.I. hävdar däremot att den proletära revolutionen ställes på dagordningen. P.O.U.M och J.C.I. ser nu sin uppgift i att sammanföra alla proletära krafter och de fattiga bönderna för det gemensamma målet: seger över fascismen och den proletära revolutionens genomförande. Det råder intet tvivel om att revolutionen är möjlig i Spanien samt att arbetare och bönder redan gjort framsteg i riktning mot den proletära diktaturen, industrins och jordbrukets kollektivisering. Om revolutionen icke föres till slut kan icke heller det nu uppnådda behållas. Enhetsungdomen fordrar emellertid med det förenade socialistiska partiet först seger över fascismen och sedan samhällets förvandling. Detta krav innebär icke endast att uppskjuta de sociala förändringarna utan också att upphäva den hittills uppnådda kontrollen genom arbetarorganisationernas organ. Och i överensstämmelse med logiken kräver det förenade partiet och det förenade ungdomsförbundet: 1) tillsättandet av en säkerhetskommissarie med uteslutande av arbetarorganisationernas kontrollkommittéer (Denna säkerhetskommissarie skall svara för hela den offentliga ordningen, polisväsendet o.s.v.); 2) milisens ledning skall endast anföras av yrkesmilitärer, en reguljär armé skall skapas med åsidosättande av miliskommittéerna, vilka består av förtroendemän, valda av de antifascistiska milismännen.

En revolutionär organisation kan icke understödja dessa krav. De innebär nämligen återställandet av den borgerliga republikens maktorgan: armén och polisen. Vidare betyder det att makten fräntages proletariatet och att de skapade grundvalarna för fortsatt likvidering av den borgerliga maktapparaten och upprättandet av proletariatets diktatur förstöres. Vägen måste gå i rakt motsatt riktning. Inom alla grenar av näringslivet och samhällslivet måste arbetarnas och böndernas organ skapas för att kontrollera och leda alla militära, ekonomiska och politiska institutioner. Det inflytande, de hämningar och det sabotage som utgår från de forna ämbetsmännen måste undanröjas. I den mån republikanska och småborgerliga fraktioner är beredda till samarbete, kan de få deltaga, i annat fall måste de uteslutas. Den verkliga lösningen av jordfrågan – madridregeringen, nu i Valencia har alltjämt icke utfärdat någon allmän lag om jordens socialisering! – kommer att binda bönderna vid revolutionen och i kampen mot fascisterna, så att de alltjämt står på det revolutionära proletariatets sida.

”Först besegrar vi fascisterna, sedan kommer de ekonomiska reformerna” – denna paroll bringar den militära segern i fara. Fascisterna har beseegrats i Katalonien och i Spaniens övriga republikanska provinser tack vare de revolutionära arbetarnas oppoffrande hängivenhet. J.C.I. stod i första ledet på barrikaderna och förlorade i gatustriderna sina bästa kämpar – Germinal Vidal, Pedrols och många andra kamrater; tusentals revolutionära arbetare har kämpat och stupat icke för ”republiken” utan för proletariatets seger; bönderna grep icke till vapen för ”demokratin” utan för att försvara jorden – sin jord, som de själva erövrat. Detta krig mot de italienska flygmaskinerna och de tyska kanonerna kan vinnas endast om vi lyckas frigöra alla revolutionära krafter och organiserade föra dem till seger. Det enhetliga befälet inom armén är nödvändigt. Men det får icke vara befäl som består av gamla officerare, och det får icke vara de gamla militärlagarna som bestämmer, utan befälen måste föras av unga proletära officerare, med tekniker från den gamla armén som rådgivare, vilka kontrolleras av arbetarmilisens politiska kommissariat – alla förenade genom en röd arbetare- och bondearmés revolutionära disciplin – detta är vägen till enhetskommando och seger. Produktionen kontrolleras av arbetarorganisationerna. Lagen om fyrtio timmars arbetsvecka har genomförts i Katalonien. Barcelonas största rustningsföretag (som sysselsätter 3,000) arbetare) har beslutat arbeta 54 timmar i veckan för att öka krigsproduktionen. Krigsproduktionen och -organisationen är en avgörande fråga. Också på detta område kan endast de revolutionära arbetarnas initiativ lyckas övervinna den ännu i dag existerande desorganisationen och göra slut på sabotaget. Mobiliserandet av hela befolkningen i byar och städer, bönderna som skördar och arbetarna som producerar industrivaror samt kvinnor och ungdom för deltagande i kampen kommer endast att lyckas om alla människor vet att det är vår kamp, att det är vår sak vi arbetar för, vår sak som vi är redo att strida och dö för. Arbetarna i Madrid och arbetarna i den internationella brigaden (som representerar många olika länder), vilka med sina liv hejdat rebelltruppernas frammarsch och hindrat dem från att tränga in i staden – de har alla kämpat för proletariatets sak, för socialismens seger. Francos krigsbas är Marocko. Marockanerna satte ingen tro till republikens korrupta försäkringar. En revolutionär paroll om Marockos oavhängighet skulle föra marockanerna över på revolutionens sida och därigenom falla Franco i ryggen. Kriget vid fronterna och revolutionen i landet är en och samma kamp. Fascisterna kan endast besegras, om man utrotar fascismen med rötterna. Proletariatets seger kan endast vara en seger på båda fronterna, Francoarméns nederlag och förintelse samt upprättandet av proletariatets diktatur.

Därför kämpar J.C.I. Det förenade ungdomsförbundet hävdar att J.C.I. stöd den proletära ungdomens enhetliga kamp. J.C.I. kräver energiskt att den proletära revolutionära ungdomens aktionsenhet upprättas. Aktionsenhet med alla arbetarungdomsorganisationer som kämpar för revolutionen. Folkfrontsungdomen, förbundet med de småborgerliga ungdomsorganisationerna hämmar den revolutionära kampen på detta stadium av revolutionen. Därför kan enheten endast ske på den revolutionära klasskampens grundval, för genomförandet av den proletära revolutionen, för segern över fascismen. Enhetsaktionen av den anarkistiska ungdomen, som förfogar över ett starkt inflytande på arbetarungdomen, den förenade ungdomen, liksom också inom alla andra ungdomsorganisationer tillhörande den kooperativa, idrotts- och bildningsrörelsen. Det arbetas på upprättandet av denna den revolutionära ungdomens front och den anarkistiska ungdomen kommer att ge utslaget, huruvida en sådan bred revolutionär enhetsfront blir möjlig. Den förtalskampanj som den förenade ungdomen för mot J.C.I. samt förstörandet av ungdomshemmen i Madrid är åtgärder som svårt skadar den revolutionära saken. De som förstörde J.C.I:s ungdomshem i Madrid medan Francos artilleri bombarderade staden, skrev i sina tidningar att J.C.I. är Francos agenter och enhetsakens förrädare. Vilka åtgärder det är som gagnar Franco och vilka det är som förstör enhetsfronten med sitt förtal, därom har den internationella revolutionära ungdomen själv bildat sig ett omdöme. Men nu först kräves det kamp för den revolutionära enheten. J.C.I. kan icke ansluta sig till ett oklart massungdomsförbund, som icke förpliktigar sig till något. Men det kommer att bevisa sin

insats för revolutionen därigenom, att det representerar den arbetande ungdomens intressen. Och P.O.U.M:s 6,000 milismän gör sin plikt vid fronten under parollen: segra eller dö. Den första kolonnen i J.C.I:s nya brigad har lämnat Barcelona. Nya kolonner kommer att följa och hjälpa till att förstärka motståndet mot fascisterna, samt hjälpa till att angripa och förrinta de fascistiska horderna.

Genom katalansk lag har J.C.I:s krav på alla politiska och sociala rättigheter från 18:de levnadsåret förverkligats. På alla områden företräder J.C.I. arbetare- och bondeungdomens intressen. Det existerar självständiga student-, idrotts-, flick-, esperanto- och pionjärgrupper som är anslutna till J.C.I. Tillströmningen av nya medlemmar är så stor att det blivit nödvändigt att pröva nya ansökningar om medlemskap och svara de inkommande. Endast den som är vuxen en revolutionär ungdomsorganisations plikter kan vara medlem i J.C.I. J.C.I. förfogar över en daglig tidning och huvudorganet "Juventud Comunista", som utkommer en gång i veckan samt en rad tidningar i de olika distrikten. Vi kommer i de närmaste numren av "Jugend-Korrespondenz" att redogöra för J.C.I:s liksom också de andra spanska arbetarungdomsorganisationernas politiska ansikte.

*Avantgardet 2-37***Spanien just nu: Folket vill socialism****Från vår utsände korrespondent ¹**

Över sex månader har förflutit sedan det spanska inbördeskriget utbröt. Många har härnere försökt att jämföra den utveckling det spanska inbördeskriget haft med inbördeskrigsförhållandena i Ryssland 1917-1921. Att fastställa om förloppet kommer att bli lika långvarigt är väl knappast möjligt, än mindre kan vi fastställa likheten mellan det spanska inbördeskriget och det ryska ur strategiska, politiska och sociala synpunkter. Den spanska revolutionen står egentligen inför att genomföra alla den borgerliga revolutionens uppgifter, på grund av att det rent borgerliga kapitalistiska systemet ännu inte i någon utpräglad form varit förhärskande här. Några nya maktorgan har ännu inte vuxit upp vid sidan av den gamla statsapparaten. Men de formas nu. Man kanske skulle kalla dem för sovjeter. Regeringsförhållandena inom Spanien och inom Katalonien har varit helt annorlunda än regeringsförhållandena var i Ryssland 1917 mellan februari och oktober.

Efter ett parlamentariskt val, där samtliga arbetarpartier och två borgerliga partier ingick en folkfront av politiskt innehåll, segrade arbetarna här över den reaktionära diktaturen, som rådde. En demokratisering av samhället påbörjades, men folkfronten hann inte långt förrän de reaktionära krafter, som slagits i valet, reste militära maktmedel, för att återta regeringsmakten. Den 19 juli var nästan hela Spanien i lågor. Den spanska kapitalismen och de stora jordägarna på landsbygden slöt ett förbund med militarismen, samtidigt som de orienterade sig åt de fascistiska länderna, ars rovgirighet framträtt starkt under de senaste åren. Det spanska militärväsendet förenas med den spanska kyrkan, katolikerna, Gil Robles gamla reaktionära parti, de tyska nazisterna och Italiens fascister samt lejda legoknektar, se där de krafter, som bakom Franco kämpar för kapitalismens fortbestånd och arbetarrörelsens krossande här i Spanien.

Det spanska inbördeskriget är än så länge ett krig där olika kapitalistiska intressekonflikter är de avgörande. Det finns kapitalistiska intressen som vill det republikanska Spaniens seger, likaväl som det finns sådana intressen som vill Francobanditernas seger. Men ingen av dessa grupper vill att det tredje alternativet, som kommit in i inbördeskrigets problemställning skall segra. Det tredje är socialismens seger.

Och det är väl snarast förutsättningarna för en sådan lösning av inbördeskriget, som här skall behandlas. Den avgörande tunga industrin är egentligen redan i viss mån "socialiserad". Livsmedelsförsörjningen med expropriationsrätt innehåller vissa socialistiska drag. Transportväsendet har kommunaliserats, bankkapitalet är i viss mån förstatligt. Men – den privata äganderätten fortbestår. Rätten att anställa arbetare är obegränsad. Hela det gamla borgerliga samhällets organisationsform, regeringsform vid krigstillfälle återstår.

De socialiseringsåtgärder, som vidtagits, har utformats under stridens gång av CNT i intimt samarbete med det oberoende arbetarpartiet, de förenade marxisterna. Syndikaten har övertagit kontrollen gemensamt med den reformistiska fackföreningsrörelsen, där så varit nödvändigt, över produktionen. Den regeringskris, vars lösning vi erfor för någon tid sedan, visar att bakom den republikanska fronten är den kapitalistiska sektorn i aktiv verksamhet för att försvaga de socialistiska krafterna i samhället. Syndikalismen, som här nere anpassar sig till de politiska striderna, och POUM, som realiter leder den kring Barcelona liggande landsbygden, utformar nu en politik med sådant innehåll, att de borgerliga krafter, som tillsammans med den ryske konsuln åstadkom den regeringskris, som vi talar om, kommer att lida ett avgörande politiskt nederlag. Folkmassorna vill nämligen inte att revolutionen skall

¹ = Evald Höglund

stanna vid den borgerliga republiken. De vill fullständig socialisering på alla områden och den gamla statsapparaten ersättande med en ny, vilken står under arbetarorganisationernas kontroll.

Här uppstår motsättningar inom folkfronten (vars ofelbarhet förefaller vara ett axiom för vissa s.k. politiker hemma i det beskedliga Sverige), som riskerar segern över de reaktionära krafterna. Rent personligt förefaller det mig, som om Sovjet-Unionen här slutit förbund med dem, som mer än några andra utgör en risk för att republikens försvar slås sönder och anarki utbreder sig. Regeringskrisen, vars detaljorsak var en artikel i vårt socialistiska broderorgan La Batalla, framkallades genom Sovjetkonsulns angrepp på POUM inför offentligheten. De som i detta angrepp söker några ”kommunistiska” principer, skall söka förgäves. Det är gammalt hat till det oberoende partiet i Spanien, ett hat, vars verkningar vi kommer att få erfara i vår uppgörelse därhemma. Dessutom ligger i angreppet hela Sovjet-Unionens utrikespolitik.

Denna har ju under de senaste åren genomgått en grundläggande förändring. Det finns all anledning att tro med hänsyn till Kominterns opportunistiska politik världen runt, att Sovjet-Unionen med uppgivande av sina i Komintern tidigare hävdade principer vill låta andra demokratiska länders arbetare blöda för sina fosterland, för att Sovjet-Unionen skall undgå att komma med i det nya hotande världskriget. Detta slag av självgodhet leder till att det internationella organet accepterar nationalismen, borgerligheten, den kapitalistiska statsapparaten, reformismen och den individuella terrorn mot de socialistiska frigörelsesträvandena, som bäres upp av arbetarklassens frigörelsesträvanden i de olika länderna.

Här i den spanska frågan tränger alltså problemet om Sovjet-Unionens utrikespolitik oss in på livet. Vi måste förstå, att en samverkan med stalinisterna leder bort från socialismen till gagn för kapitalismen. Vi måste förstå, att dagens ”demokratiska” borgerlighet efter den borgerliga republikens seger kan vara morgondagens reaktionärer, som med vapen i hand kämpar för att krossa den socialistiska rörelsen.

I Spanien lever en oberoende socialistisk rörelse. Dess gamla medlemmar har provat den fascistiska diktaturens svåra arbetsförhållanden. Den förmår, hoppas vi, att säkra – i samarbete med de spanska syndikalisterna, som i de flesta frågor står sida vid sida med det oberoende partiet – den sociala revolutionen.

Evald

*Avantgardet 3-37***Förräderi mot revolutionen****Från *Avantgardets* utsände ¹**

Barcelona i jan. 1936 (måste vara korrekturfel, ska vara 1937)

Den oavhängiga rörelsen i Spanien genomkämpar en hård strid för socialiseringssträvandena. De inre politiska förhållandena inom republikanska delen av Spanien ger mycket övrigt att önska. Folkfrontsfolket genomför en intensiv kampanj, som med sin udd riktar sig mot P.O.U.M och Juventud Comunista Ibérica. Samtidigt drives folkfrontsrörelsen bort mot en organisatorisk sammanslagning mellan Azañas, Companys, småborgerliga partier och det socialdemokratiska och kommunistiska partierna.

Under dessa sammanslagningssträvanden uppger kominternfolket, ledningen av kominternorganisationerna här nere, och det socialdemokratiska partiet alla sina socialistiska principer. Sammanslagningen mellan kommunister och socialdemokrater är redan för länge sedan färdig i Katalonien. Nu utbreder sig dessa sammanslagningssträvanden över hela Spanien. Men målet för dessa av komintern medvetet genomförda ”enhetsförsök”, är inte längre bara en sammanslagning av det kommunistiska och socialdemokratiska partiet, utan en sammanslagning av alla republikanska partier, småborgerliga, socialdemokratiska partiet och det kommunistiska partiet. Enda förutsättning man uppställer är beredskap, inte ens den allvarligt menad, att försvara demokratin mot de fascistiska angriparna. Det betyder att man vill återvända till det gamla tillståndet före den 19 juli.

Över hela Spanien har sedan 19 juli pågått och pågår en fortskridande socialiseringsprocess. Framförallt har denna socialisering genomförts i Katalonien. Vid sidan om regeringsmakten genomför arbetarnas fackliga organisationer kontrollen över industrin, över transportväsendet etc. Vid sidan om statens organ har arbetarnas fackliga organisationer, framförallt C.N.T.-F.A.I. skapat speciella kontrollorgan för den inre säkerheten. Dessa arbetarnas kontrollkommittéer reser dagligen runt i bilar i alla städer. För dem måste man uppvisa sina dokument från polisen eller från det parti eller den fackliga organisation vars disciplin man är underkastad. Och vid fronten kämpar arbetarmilisen, vars ledning hitintills varit i händerna på de arbetarorganisationer, som rekryterat milisen. Som grundprincip för milistrupperna har gällt, att dessa själva utser sina befäl, sina militära och politiska ledare.

Alla de utvecklingsmöjligheter, som ett sådant förhållande ger riskeras nu av folkfronten. Ni känner redan nu till i Sverige att de senaste dekreten från Generalidad i Katalonien och från regeringen i Valencia innebär militarisering av milistrupperna, som utan denna militarisering varit de bästa krafterna, och de modigaste kämparna vid fronterna. Ni känner redan till att den borgerliga statsmakten vill överta kontrollen över industrin och transportväsendet, som tidigare legat under U.G.T:s och C.N.T:s kontroll, trots att de står klart för var och en att produktionens och transportväsendets utveckling under den fackliga rörelsens kontroll skötts på ett utmärkt sätt. Sist och slutligen vet ni att statsmakten vill åstadkomma säkerhetskontrollens fullständiga underordnande under statsmakten, trots att det var de organisationer, som nu ansvarar tillsammans med polisväsendet för den inre säkerheten, som riskerade sitt folk den 19 juli, sina organisationer, mot de fascistiska kuppmaakarna. Finns det överhuvud några pålitliga upprätthållare av den inre säkerheten mot den ”femte kolumnen”, Francos spioner och provokatörer, så är det de säkerhetskontrollorgan, som kontrolleras av arbetarnas fackliga organisationer.

Men varför vill man upphäva dessa förhållanden och likvidera förutsättningarna för utveckling av dessa till sin karaktär socialistiska element? Det finns tvärtom två motiv:

¹ =Evald Höglund

Det första är att de borgerliga republikanerna icke vill en utveckling av de socialistiska elementen i samhället. Det andra att delar av den internationella kapitalismen och Sovjet-Unionen skulle vägra att hjälpa om utvecklingen drevs bort mot socialism i Spanien.

Krisen i Katalanska Generalidad är såtillvida klarlagd att Sovjet-Unionens representant i Barcelona ställde tre dagars respittid för det katalanska Generalidad att avlägsna P.O.U.M:s representant i Generalidad, och om han inte avlägsnades, så skulle icke lasten ombord på en Sovjetrysk ångare, som låg i Barcelona överlämnas till de spanska myndigheterna. C.N.T böjde sig för denna obevekliga press från det ryska organet i Barcelona. P.O.U.M:s representant kastades ut ur Generalidad. De småborgerliga och P.S.U.C. hade tillfälligtvis segrat.

Den spanska republiken behöver vapen och livsmedel. Proletariatet måste skaffa sig sådana på alla upptänkliga vägar för att med dessa vapen kasta ut de utländska trupper med vilka Franco vill åstadkomma den "nationella" resningen. Nu liksom den 19 juli fruktar vissa element att beväpna proletariatets massor.

Den förstnämnda anledningen till angreppen på de socialistiska elementen i republiken accepteras även, för att icke säga mest, av P.S.U.C. och kominternfolket.

På en rent av borgerlig plattform verkar man för en organisatorisk förening av folkfrontsfolket. De första strävandena har gjorts bland ungdomen. J.S.U. (Juventud Socialista Unificada), anslutet till den kommunistiska ungdomsinternationalen, har organiserat en konferens för folkfrontsungdomen i Valencia.

Santiago Carillo, sekreterare i J.S.U. påstod på denna konferens i Valencia den 15 januari:

"Vi kämpar icke för en socialistisk revolution, vi manövrerar icke för den socialistiska revolutionen."

"I kampen mot fascismen spelar den katolska ungdomen en betydande roll."

"Vi vill icke ungdomens enhet på en marxistisk eller kommunistiska basis, utan på basis av den nuvarande inställningen till kriget och fascismen och till försvaret av civilisationen.."

"Den förenade ungdomen är icke marxistisk, icke partibunden. Vi är regeringstroga och förklarar att alla de, som bekämpar fascismen måste vara med i våra led."

Detta ställningstagande av den förenade ungdomen visar att man syftar till att åstadkomma en enhetlig organisation omfattande såväl den fascistiska, katolska, republikanska ungdomen, som den ungdom som står organiserad i det förenade ungdomsförbundet. Detsamma gäller även för sammanslagningssträvandena från de till folkfronten hörande partierna.

Det största bekymret för folkfrontsungdomen är den anarkistiska ungdomsrörelsen, Juventud Libertarias, och C.N.T. – F.A.I., som inte ingår i folkfronten och inte vill samarbete utan socialistisk inriktning. Som i varje fall tar avstånd från samarbetet med den fascistiskt anstuckna ungdomen och med den katolska ungdomen, som till sitt politiska innehåll företräder fascismen.

Av milistrupperna från C.N.T. och från P.O.U.M., samt med hjälp av den internationella brigaden som hjältemodigt försvarade Madrid, har fascisterna tvingats in i en återvändsgränd. Det föreligger stora möjligheter att segra med socialisering bakom fronterna och arbetarkontroll över trupperna.

Den enda möjligheten till seger, är socialiseringen, samt organiserande av en armé som står under de fackliga och politiska organisationers kontroll, *som vill socialism!*

Folkfrontens strävanden nu, överensstämmer med de statliga småborgerliga spetsfundigheter, som presenteras de spanska revolutionärerna av den engelska och franska regeringen, samt av Sovjet-Unionens regering. Vapenstilleståndet och ett reglerande av de nuvarande förhållan-

dena, med ett fascistiskt och republikanskt Spanien. Den freden kan inte bli långvarig, och förresten är det orimligt tänka sig att de spanska arbetarna skall finna sig i att de fascistiska kuppmaakarna som sänt yrkesmässiga mördare mot spansk folket, som bombarderat stadsdelar där det inte funnits manliga innevånare då dessa legat ute vid fronten, som ödelagt och bombarderat många av Spaniens vackraste städer, som riktat sina luftangrepp mot kvinnor och barn, skall betraktas som likaberättigad part, som regering med vilken man träffar uppgörelse om vapenstillestånd. Förordas en dylik uppgörelse av den ena eller den [här fattas något – tryckfel] den betraktas som det spanska folkets fiende och Francos handgångne. Ingen del av Spanien skall ligga i händerna på fascistiska mördare och utländska banditer. Hela Spanien skall socialiseras, Vill folkfrontsanhängarna genom förberedande av en sammanslagning av alla ”demokratiska” krafter, nå syftet att åstadkomma vapenstillestånd, så strävar det därmed till underkastelse, till kapitulation för den fascistiska hydran.

Marx säger i Kommunistiska manifestet:

”Medelklassen, den lille fabrikanten, den lille köpmannen, hantverkaren, bonden, alla bekämpar bourgeoisien för att skydda sin existens som medelklass mot undergång. **De är alltså inte revolutionära utan konservativa. Än mer, de är reaktionära, ty de söker vända historiens hjul tillbaka.** Om de är revolutionära, så är de det med hänsyn till deras förestående övergång till proletariatet, så försvarar de icke sina nuvarande utan sina kommande intressen, så lämnar de sin egen ståndpunkt för att ställa sig på proletariatets.”

Det är detta som folkfronten i Katalonien och Spanien inte förstår, eller inte vill förstå. De lämnar proletariatets positioner och övergår till de småborgerliga gruppernas.

Vi hävdar att det finns en möjlighet, det har utvecklingen i Spanien visat, att dra småborgerligheten över till att försvara sina ”kommande intressen”.

Evald

Avantgardet 4-37 (s 1, 7)

Spanien just nu: Socialisering i full gång

Stalinisternas ständiga angrepp på det socialistiska partiet och ungdomsförbundet för dess försvar av P.O.U.M. och den sociala revolutionens anhängare i Spanien visar vilkas ärenden Komintern i dag går.

Den internationella brigadens folk, som gjort en synnerligen betydelsefull insats, utsättes för en ständig press. En mycket stor del av dem som ligger i den internationella brigaden behärskar intet annat språk än sitt eget modersmål. De kan därför inte följa med de politiska frågor, som står på dagordningen nere i Spanien. Unga pojkar, som är ärliga revolutionärer, tror på de stalinistiska interlokutörernas provokationer och saboterar, utan att själva vilja det, kampen mot Franco, för socialismen. Man får dem till och med att rikta protester mot ett parti, som sedan stridens utbrott haft sina medlemmar i första eldlinjen mot fascisterna.

Vi vet att Komintern, när frivilliga till den internationella brigaden anländer till Paris, i sin därvarande kommitté, kräver att alla skall underordna sig kommunistiska partiets disciplin. Ja – det är faktiskt så att unga pojkar som inte förstår vad frågan gäller, därför att det tyska språket användes, mot egen övertygelse underordnar sig partidisciplinen. Den första gruppen som sändes till Spanien från Sverige, sammanträffade i Paris med en del engelsmän och fransmän.

De skulle resa tillsammans till den internationella brigaden. Man ställde de svenska pojkarna inför att de skulle underordna sig det kommunistiska partiets disciplin, men det var ett par stycken som vägrade i vändningen. En tysk flykting, som tidigare varit verksam i Sverige i Röda Hjälpen men nu ligger i Barcelona därför att han blivit sårad på Aragonfronten, berättar detta. Han bröt själv med stalinisterna i Paris och tillhör nu Duruttikolonnen.

Detta visar hur stalinisterna missbrukar det förtroende som visats dem. Nu mobiliserar de en del av folket från den internationella brigaden mot den paroll om social revolution, som P.O.U.M. och syndikalisterna uppställer. För att lyckas härmed så använder man alla möjliga medel. Den första åtgärden är att teoretisera över hur felaktig parollen om den sociala revolutionen är. Man kan ju inte begära att pojkarna som reser direkt till Madrid eller endast vistas ett par dagar på en kasern i Barcelona eller Valencia skall hinna sätta sig in i att den sociala revolutionen stått på dagordningen sedan den 19 juli. De tror att det är under den borgerliga demokratins hägn, som kampen gått sedan den 19 juli. Delvis märker de väl att arbetarna övertagit kontrollen på en hel del områden. Men de kan väl inte förstå att arbetarnas fackliga organisationer sedan den 59 juli kontrollerar alla avgörande grenar av industrin, hela järnvägsnätet inom republiken, kommunikationerna! De vet väl inte att bönderna redan övertagit jorden och brukar den i kollektiver. Allt detta döljer stalinisterna medvetet för såväl sitt folk som för de pojkar, som reser ned för att med milisen slåss mot Franco. I stället för att tala om dessa faktiska förhållanden så säger man till de frivilliga i den internationella brigaden, att P.O.U.M. och C. N. T. vill spränga "Folkfronten" som aldrig omspant alla antifascistiska krafter. Vi vill spränga samverkan med den borgerliga vänstern "som inte vill socialism", säger man mot oss. Detta i en tid när den borgerliga vänstern för månader tillbaka sagt ut att den "enda möjligheten att slå Franco, det att genomföra socialismen", och när den borgerliga vänstern själv medverkat i strävandena att socialisera och expropriera.

För att ge en riktig bild av stridsfrågans läge skall vi denna gång uppta till behandling de socialistiska maktorgan, som finns och som funnits sedan julidagarna. Den reformistiska och syndikalistiska fackföreningsrörelsen, organiserade på de platser, där en av organisationerna icke var allena rådande, fabrikskommittéer eller pariteter. Dessa valdes av båda organisationerna. Kommittéerna hade i uppdrag att leda och organisera arbetet, samt planlägga distributionen. Hotell och kommunikationer exproprierades av de anti fascistiska partierna, eller av de

fackliga organisationerna. Gemensamhetsrestauranger, mellan den syndikalistiska och reformistiska fackföreningsrörelsen, organiserades. Bil-, buss- och spårvägstrafik underordnades de fackliga organisationerna.

För den inre säkerheten grundades speciella arbetarkontrollorgan på sidan om polisen över hela Spanien. Kapitalisterna och deras fascistiska hejdukar fördrevs eller flydde. De inre säkerhetsorganen under de fackliga och politiska organisationernas kontroll söker nu efter fascistiska spioner, som gått på det italienska institutet eller varit i förbindelse med det tyska konsulatet.

Ute i den frivilliga milisen, som gick till fronten omedelbart under första veckans kamp mot Franco, innehar miliskommittéerna ledningen. De olika milistrupperna valde sina militära och politiska ledare, och det hela sammanfogades under en central militär ledning inom de olika organisationerna. Disciplinen var och är utomordentlig. De olika milisformationerna sammanbands genom de gemensamma miliskommittéerna. Folket var (men förhållandet håller på att bli bättre) dåligt militärt skolad, men offervilligheten uppvägde och uppväger den dåliga militära skolningen. Allt detta undanhålles de internationella milismän som gått till P.S.U.C.-milisen eller till den internationella brigaden.

Kominternfolket, som vill likvidera alla dessa landvinningar säger oss att det är vi som splittrar fronten, när de själva vill likvidera det som gav seger åt arbetarna under julidagarna.

Nu har stalinisterna i det Katalanska Generalidad och i Valencia-regeringen gått in för, att upphäva arbetarkontrollen över industrin och transporten, att förhindra kollektiviseringen på landsbygden samt likvidera arbetarorganisationernas kontroll över den inre säkerheten. Med alla till buds stående medel inriktar de sig på att spränga samverkan mellan den reformistiska och syndikalistiska fackföreningsrörelsen. Samtidigt har de tagit initiativet till militariseringen av milistrupper, och gått in för avvecklande av miliskommittéerna.

I alla dessa frågor finns nu regeringsinstitutionernas formella beslut. Det är inte den borgerliga vänstern som drivit fram de formella besluten om upphävande av arbetarkontrollen. Det är stalinisterna som drivit fram det med hjälp av Sovjet-Unionen. Den borgerliga vänstern kan vinnas för socialiseringparollen. Men stalinisterna är fiender till denna paroll och avvecklar så långt det är dem möjligt, alla socialistiska kontrollorgan och milis- och fabrikskommittéer.

Mot dem står emellertid krafter som vet vad de vill. C.N.T.-F.A.I. och en stor del av U.G.T. kommer aldrig att gå med på att likvidera arbetarkontrollen, miliskommittéerna och kontrollorganen över den inre säkerheten. Och P.O.U.M. bekämpar medvetet stalinisternas politik.

De formella besluten kommer inte att omsättas i praktiken, utan socialiseringen kommer att utvidgas på alla områden, med varje dag som kampen föres mot fascismen. Detta vet vi. Men stalinisterna kommer hela tiden att försöka bromsa denna utveckling.

Avantgardet 4-37 (s. 13-14)

Debatt i Spanienfrågan

Den 12 februari genomfördes ett diskussionsmöte i Viktoriasalen i Stockholm. Mötet hade anordnats av Stockholms socialistiska ungdomsdistrikt. Lokalen var fylld till sista plats.

Huvudinledare var kamrat Evald Höglund från det socialistiska ungdomsförbundet vilken i huvudsak yttrade följande:

Händelserna nere i Spanien diskuteras synnerligen mycket inom den svenska arbetarklassen. Under den senaste tiden har framförallt frågan om socialismens genomförande eller den borgerliga demokratin fortbestånd ställts på dagordningen. Anhängarna av den borgerliga demokratin restaurering har icke förstått att det inte finns någon återvändo till förhållandena före den 19 juli. P.O.U.M. och C.N.T., som nu ställt parollen om socialismens fullföljande bär ingen skuld till de uppkomna motsättningarna mellan folkfronten under stalinisternas och Sovjets ledning å ena sidan och P.O.U.M. och C.N.T.-F.A.I. å den andra sidan.

Redan den 19 juli, under kampens dagar, när den fascistiska militärkamarillan riktade sitt angrepp mot folkmassorna, gick arbetarnas fackliga organisationer in på socialiseringens väg. Den borgerliga demokratin fruktade till och med den 19 juli att beväpna arbetarmassorna. Ja – än mera, C. N. T. – F. A. I., verkade i illegalitet ända till den 19 juli. Den borgerliga demokratin gav icke dessa organisationer möjlighet till öppen verksamhet.

Under fascistkuppens dagar tog P.O.U.M. och C.N.T.-folket fascisternas kulsprutor och kanoner med bara knytnävarna. På så vis beväpnade sig arbetarna. Samtidigt som kampen pågick på gator och vägar socialiserade arbetarna fabriker och verkstäder, kommunikationer och banker. Den inre säkerheten organiserades av arbetarorganisationer. Socialismen trängde sig fram på dagordningen.

Nu vill anhängarna av den borgerliga demokratin likvidera de socialistiska landvinningarna. Deras främsta tillgång i kampen är de utländska intressen, som söker påverka utvecklingen i Spanien och som ställer villkor för levereringen av vapen och livsmedel (mot betalning).

Så har Sovjet-Unionen, under den tid den levererat vapen hela tiden försökt skaffa sig inflytande på den inre politiken. Det är inte bara P.O.U.M., som angripits av den ryske konsuln i Barcelona. Angreppen riktas också mot C. N. T. – F. A. I. Av taktiska skäl, som P.O.U.M.-folket förstår, har C. N. T. manövrerat i Generalidad och Valenciaregeringen. De taktiska skälen sammanhänger med det synnerligen stora behov av vapen som förefinns. Inom parantes sagt, så kan revolutionärerna skaffa vapen var som helst bara det finns utländsk valuta. Vapenfabrikanterna tar icke hänsyn vem de säljer vapen, huvudsaken är att de tjänar pengar på att sälja dem. Vad som behövs är internationell valuta. Dessutom behövs yrkeskunnigt folk. Yrkesskickliga arbetare, skickliga militärer (kommendörer), sjukvårdspersonal (läkare och sjuksköterskor samt folk som kan lägga ett första förband). Det finns tillräckligt med folk, som vill gå till milisen.

Stalinisterna har angripit P.O.U.M. för att det skulle vara trotskistiskt. Är det trotskistiskt att erkänna arbetarnas maktorgan som grundades under julidagarna, är det trotskism att vara anhängare av parollen – Bönder – jorden tillhör er! Är det trotskism att erkänna de dubbla maktorgan, som faktiskt existerar i Spanien – då är jag trotskist och jag vill vara trotskist! Men faktiskt är P.O.U.M. inte trotskistiskt. Det ansluter sig till den sociala revolutionen – därför att det är ett marxistiskt parti – som förstår att det inte går att uppbygga någon parti-diktatur i Spanien i stil med vad som under de senaste åren förverkligats i Ryssland. Och för det angripes vi, såsom stalinismen angriper leninismen.

De formella besluten från Generalidad och Valenciaregeringen kan aldrig avveckla arbetarnas kontrollorgan. I stället växer sig dessa starkare. De fackliga organisationerna U.G.T. och

C.N.T. (den reformistiska och syndikalistiska fackföreningsrörelsen) övertog i samverkan kontrollen över det ekonomiska livet, under de historiska julidagarna.

Utvecklingen har ställt socialiseringen på dagordningen och P.O.U.M. – och jag hoppas C.N.T.-F.A.I. kommer ständigt att hålla socialismens fana högt, mot alla dem som vill uppge den sociala revolutionens landvinningar. Ty för dem står det klart att den enda vägen till seger över Franco är den sociala revolutionens fullföljande och socialismens förverkligande.

Kommunisternas inledare Rolf Forslund företrädde troget den nya stalinistiska linjen. Påstod att endast folkfronten kunde hejda fascismens seger. Denna front skulle sprängas om Spaniens arbetare i dag skulle söka genomföra den sociala revolutionen.

I övrigt använde han sig av en rad lögner om att syndikalisterna i Madrid medverkat vid stängande av P.O.U.M:s radio och förbudande av deras tidning. Han beljög P.O.U.M.-milisen och talade om deras deserteringar från fronterna samt förklarade att alla som gick in för socialismen gagnade Franco.

John Andersson från S.A.C. gav en principiellt klar, med konkreta exempel illustrerad skildring av läget i Spanien. Han påpekade inledningsvis att det inte var en tillfällighet att Spaniens arbetare var de första, som reste ett effektivt motstånd mot fascismen. Det berodde på den anarkosyndikalistiska traditionen, viljan att snabbt handla självständigt utan att vänta order från ovan. C. N. T. är i dag Spaniens starkaste arbetarorganisation. *Den är ingen del av folkfronten.*

Dess paroll är i stället en revolutionär arbetarallians, mellan de båda stora fackliga landsorganisationerna C.N.T. och U.G.T. Kampen i Spanien står inte mellan parlamentarisk demokrati och fascism utan mellan fascistisk kapitalism och socialism. Spaniens arbetare kämpar samtidigt för att vinna kriget och genomföra revolutionen. Kamrat Andersson gav i fortsättningen en rad själverfarna exempel på att den sociala revolutionen redan är ett faktum i Spanien, ett faktum som de spanska arbetarna aldrig tillåter spolieras. Belyste även de stalinistiska intrigerna, som är en allvarlig fara för den proletära solidariteten och proletariatets kampkraft mot den angripande fascismen.

I diskussionen led stalinisterna ett förkrossande nederlag. Till förmån för några kamrater som skulle resa till Spanien samma kväll insamlades en kollekt på 81 kronor.

På mötet antogs följande resolution:

Möte i Viktoriasalen, fylld till trängsel, fredagen den 12 februari uttalar sin skarpaste protest mot alla dem som bekämpar den spanska revolutionens bärande krafter P.O.U.M., Juventud Comunista Ibérica - CNT-FAI och Juventud Libertarias.

Kampen den 19-20 juli uppbars av dessa krafter. Deras bästa medlemmar har stupat, men i stället för de stupade har ur arbetarklassen framsprungit nya, som intagit de stupades plats. I gatustriderna i Barcelona och i striderna i hela Katalonien och Spanien gjorde dessa organisationer sin plikt vid Franco-militärens angrepp.

När det borgerliga demokratin, som existerade före den 19 juli, vägrade att beväpna arbetarmassorna, stormade P.O.U.M.- och CNT-folket med bara knytnävarna fascisternas kulsprutor och kanoner. Medan folket kämpade mot fascisterna övertog arbetarna kontrollen över fabriker och verkstäder. Kommunikationerna och den inre säkerheten ställdes under de fackliga organisationernas kontroll. Den sociala revolutionen uppfördes på dagordningen.

Nu gör stalinisterna och Sovjet-Unionen en diskussionsfråga av huruvida den sociala revolutionen skall genomföras eller den borgerliga revolutionen skall återställas.

P.O.U.M.- och C.N.T. angripes från det hållet för att de vill fullfölja den sociala revolutionen. För oss står emellertid klart att det inte finns någon återvändo till de förhållanden som rådde före den 19 juli.

Nu riktar stalinisterna lögner och förtal mot revolutionärerna därför att de vill föra till slutet vad de påbörjade den 19 juli.

Vi protesterar mot detta och uttalar vår varmaste sympati för den sociala revolutionens anhängare i Spanien. Vi vet att de offrat sitt bästa folk i kampen mot Franco-banditerna. Vi vet att de in i det sista kommer att hålla socialismens röda fana högt – för att segra eller dö

Ned med sabotaget!

Ned med provokationerna!

Leve P.O.U.M. och Juventud Comunista Ibérica

Leve C.N.T.–F.A.I och Juventud Libertarias!

Leve den sociala revolutionen i Spanien!

Bilden som ska förstås av Trotskij har *Avantgardet* hämtat från tidningen "Sovjet Nytt" som i sin tur fått den från *Pravda*

Avantgardet 4-37 (s 14)

Kommunisterna är provokatörer

Red. Albert Jensen avslöjar i denna artikel kommunisterna och Sovjet-Unionens handlande i den spanska frågan. Artikeln visar vilka det är som i realiteten är provokatörer och vilka som spränger arbetarfronten i Spanien. Detta är emellertid bara en del avslöjande om kommunisternas metoder om vi här citerat.

Vi vet hur de svenska kommunisterna handlat i Spanienfrågan och hur de med kominternpengar till och med försökt köpa över medlemmar av vårt Ungdomsförbund. De spanska arbetarnas kamp och det internationella proletariats hjälp till Spanien utnyttjas i egna smutsiga partisyften på ett skandalartat sätt.

Det är detta folk, som skriker sig hessa om att vår broderorganisation POUM består av förrädare och desertörer, provokatörer och trotskister. Förhållandet är ett helt annat och vår kämpande broderorganisation har gjort sig känd över hela Spanien för sitt hjältemod, offervilja och socialistiskt klara linje. Denna artikel av Jensen, som vi citerat ur "Arbetaren", bekräftar ytterligare detta förhållande, samtidigt som den ger de kommunistiska medlemmarna en tankeställare.

Svaret till de kommunistiska provokatörerna skall vi ge genom att överallt avslöja dem och ställa dem mot väggen.

Kommunisterna spelar provokatörens roll i den spanska frågan både här i landet och i Spanien konstaterar red. Jensen i Arbetaren där han också avslöjar en del av kommunisternas verksamhet och dess provokatoriska uppträdande mot vår broderorganisation POUM.

Den uppgörelse som träffats mellan de olika arbetarsektionerna ifråga om att icke göra någon invasion av arbetare från andra länder bröts av kommunisterna, som vägrade att utlämna vapen om de frivilliga icke släpptes in i landet. Det var kanske ett av de första synliga tecknen till att Moskva sökte bestämma över de inre spanska angelägenheterna säger Jensen och fortsätter:

"Om en förändring beträffande utländska arbetares inresa skulle företagas borde det naturligtvis bli föremål för överläggningar mellan de av arbetarrörelsens sektorer, som slutit avtalet och måste det vara deras sak att besluta förändring. Nu dikterade Moskva sin vilja och genomdrev den under hot att eljes falla tillbaka till det forna deltagandet i den av de imperialistiska makterna organiserade vapenblockaden.

Verkningarna av detta Moskvas uppträdande var naturligtvis en begynnande underminering av den antifascistiska enhetsfronten i Spanien.

Det dröjde icke länge förrän det kom nya attacker. Utan någon yttre orsak uppstod det plötsligen regeringskris. Den ryske konsuln krävde POUM-ministerns uteslutande ur regeringen. Naturligtvis uppträdde icke den ryske konsuln officiellt eller öppet med ett sådant krav. Kravet kanaliserades genom kommunisterna i UGT. Men det som gav tyngd åt kravet var vetskapen, att Moskva stod bakom. Återigen hotades med återgång till vapenblockad om icke kravet efterföljdes. Återigen måste man böja sig för diktat från Moskva, då man inte kunde föra kriget utan de vapen, som kunde levereras av Ryssland.

Verkningarna av detta uppträdande måste bli ödesdigra. Hat och inre strider framkallades inom den antifascistiska fronten, först och främst mellan det till Moskvainternationalen anslutna PSUC och det fristående POUM.

På så sätt uppträder en provokatör.

Men det blir ännu värre:

Splitringsarbetet fortsätter. En kommunistisk tjänsteman inom milisorganisationen vägrar att dokumentera sig när en vaktpost i Madrid och fortsätter sin bilfärd. Vaktposten, handlande efter sina instruktioner, sköt efter bilen och sårade mannen. CNT:s tidning i Madrid, som gav en objektiv skildring av händelsen och tog vaktposten i försvar, blev indragen av censuren. Den förbjöds att utkomma. Censuren låg tillfälligtvis i händerna på stalinisterna. Vaktposteringen bestod av anarkosyndikalister i. Dagen efter mördades trenne framstående anarkosyndikalister i Madrid som hämnd.

Så handlar provokatörer.

Vaktposten ställdes inför krigsdomstol som fullständigt frikände den från allt ansvar. Förbudet mot CNT:s tidning kunde icke längre upprätthållas. Det måste hävas.

Splitringsarbetet fortsättes.

I Valencia skulle stadsförvaltningen ombildas. De olika riktningarna skulle vara representerade. Kommunistiska partiets ledning i Valencia vägrade att taga del i stadsfullmäktiges arbete så länge det fanns representanter från POUM.

Så handlar provokatörer.

När i mitten av januari representanter för de olika riktningarnas ungdomsorganisationer i Spanien var samlade till en enhetskonferens, Conferencia Nacional de la Juventud i Valencia, började den stalinistiska representanten uttrycka sin avsky över ”att i detta ögonblick, då det ryska folket skall döma (således innan de ännu var dömda. Arb.) några individer vilka påstås ha begått attentat mot det ryska folkets säkerhet, finns i detta plenum representanter för dessa samma individer”.

Så uppträder en provokatör som vill spränga en enhetsfront, som man är i färd med att bygga upp.

I en situation, då andra riktningar inom arbetarrörelsen i Spanien gör allt för att slå broar över de ideologiska motsättningarna uppträder kommunisterna diktatoriskt, utmanande och splittrande. Följderna kan bli ödesdigra i en situation, då alla tvister borde skjutas undan för att icke försvaret mot fascisterna skall försvaras. Bakom denna verksamhet står Moskva, ty varje kommunistiskt parti är underkastat den internationella ledningens anvisningar och har ingen egen vilja att ge uttryck åt.

Splitringsarbetet utbreddes systematiskt.

Genom nationella kanaler bedrivs stalinistisk splitringspropaganda bland de kommunistiska frivilliga i Spanien. Ny Dag för den 6 februari bär därom vittnesbörd.

De publicerade då en protest från elva svenska kommunister i internationella brigaden i Spanien. Protesten var speciellt riktad mot Kellerman och Flyg för artiklar i Avantgardet och Folkets Dagblad. Detta utslag av partiträta hade varit oss likgiltigt om icke i denna protest även fanns uttryck för den provokatoriska verksamheten som, som drives genom nationella kanaler till framkallandet av inbördeskrig i Spanien. Det fanns bland annat följande passus: ”De spanska arbetarnas ställningstagande till trotskisterna här var ett slag i rätt riktning. Arbetarklassens förrädare måste bort innan arbetarklassen kan segra!”

I ett åtföljande brev, som också publiceras, talar brevskrivaren om att trotskisterna likviderats, Brevskrivaren lever uppenbarligen iden tron, bibringad genom propaganda, att hela den spanska arbetarklassen varit med om att ”likvidera” POUM.

För dessa unga svenska kommunister har man utmålat POUM-isterna som "arbetarklassens förrädare" vilka "måste bort" innan arbetarna kan segra. Denna inställning kan inte komma av sig själv. Den är uppenbarligen en produkt av en systematiskt bedriven propaganda. För de unga svenskarnas vidkommande torde väl Ny Dag kunna ta sig äran. Men liknande propaganda bedrivs naturligtvis bland alla andra nationalisteter inom den internationella kolonnen.

Om dessa kommunister i de internationella kolonnerna betraktar de spanska POUM-isterna som "arbetarklassens förrädare" som "måste bort", så torde det icke vara för mycket att antaga, att de kan vara villiga att låta bruka sig även till väpnad kamp mot POUM-isterna. Ny Dag liksom den övriga delen av den internationella stalinistiska propagandaapparaten synes arbeta med ett dunkelt mål.

Men om det i dag är POUM-isterna, vilka "måste bort" som varande "arbetarklassens förrädare" (det är känt att dessa "förrädare" kämpar med stor tapperhet i skyttegravarna), så finns det ingenting som hindrar att i morgon CNT-isterna och FAI-isterna framställs som "arbetarklassens förrädare" vilka "måste bort". Är det så att den kommunistiska pressen arbetar målmedvetet för att framkalla en anda i de internationella kolonnerna, som möjliggör deras framtida användning som väpnade kårer även i en inre strid inom den spanska arbetarklassen.

Ny Dag gör sin del allt för att befrämja de unga svenska kommunisternas deltagande som part i den spanska arbetarklassens inre tvistigheter. Den gör allt för att vidga klyftan, att splittra och framkalla strid inom den spanska arbetarklassen.

Så handlar endast en provokatör."

Jensens avbasning av kommunisterna är fullt berättigad och man frågar sig: vad menar egentligen "Moskva" med denna politik. Tror man att man likviderar socialismen och den sociala revolutionens företrädare genom sina provokatoriska uppträdanden?

Avantgardet 5-37 (s. 7)

Trotsky och POUM

Den koloni av problembarn som för närvarande tycks utgöra Ny Dags redaktion har under månaden "fastställt" att P.O.U.M. är trotskismens representant inom spansk politik.

Med det politiska "betabarnets"¹ reflexionsförmåga har man av fullt förståeliga skäl utelämnat alla bevis och endast stött sig på de uppgifter, vilka u.p.a. levereras från oraklet i Moskva.

Kominterns antitrotskistkampanj hör till det ruskigaste som förekommit inom internationell politik. Moskvaprocessen har internationellt använts såsom en plattform från vilken Komintern har kunnat leda lögnkampanjen mot de fristående revolutionära arbetarrörelserna.

Men en gång för alla skall vi ta och avslöja herrarna. Vi kommer inte i fortsättningen att polemisera, ty individer som ännu inte uppnått det politiska målbrottet är ingenting att offra tid på.

Den trotskistiska tidskriften "Unser Wort" har i det senaste numret ägnat en nästan 3-spaltig kommentar till ett upprop som POUM:s Exekutivkommitté utsänt till samtliga arbetarpartier.

Vad säger det trotskistiska organet om "broderpartiet" i Spanien. Den som fått sin andliga näring endast från Ny Dag skulle väl tro att "Unser Wort" tillägger rent bibliskt "Det är visserligen sant, amen."

Men så är ingalunda fallet. Tidskriften angriper tvärtom med nästan stalinistisk terminologi vår spanska broderorganisation.

I början av "Unser Worts" kommentarer skriver signaturen O-r följande: "Så stor som skillnaden är mellan den politik som POUM för och vår, står vi dock på POUM:s sida när det gäller kampen att avslöja den stalinistiska byråkratins lögner och provokationer."

Redan här påvisar författaren det svalg som existerar mellan POUM:s och Trotskijs politik.

Man måste i sanning vara mer än lovligt dum för att tro att Trotsky, som i dag letar med ljus och lykta efter anhängare skulle förklara sin egen organisation som motståndare till sin linje. Men polemiserandet med Komintern tycks ha haft en dålig inverkan på tonen i de trotskistiska organen, ty författaren fortsätter:

"Dock är POUM inget marxistiskt parti, utan ett parti vars framträdande drag är ett svamlande och inte en klar revolutionär linje. POUM har blivit en del i den borgerliga demokratin emedan de ställt sig på en programmatiskt gemensam plattform med det stalinistiska och de borgerliga partierna".

Dock fortsätter skribenten efter att åter ha kommit tillbaka till verkligheten: "Det ligger oss fjärran att betvivla det faktum, att POUM vid militärrevoltens utbrott befann sig i den främsta linjen för den revolutionära kampen mot fascismen".

Påståendena om POUM:s förräderi har ett flertal gånger bevisats som en uppenbar lögn. POUM och CNT och FAI representerar i dag med samma skärpa som förut den sociala revolutionen. De är medvetna om att endast fullgjort arbete är gott nog och att den borgerliga demokratin är fascismens moder.

¹ Den engelska författaren Aldous Huxley skildrar i en satirisk framtidsroman hur de på konstlad väg konstruerade barnen redan från födseln får sin plats given i samhällsordningen. De uppdelas i "Alfa-" och "Betabarn" och detta trummas i dem suggestivt genom radiomikrofoner i kuddarna där under sömnen ideligen orden "Jag är Alfabarn (resp. Beta-). Jag är Alfabarn" upprepas. (Red:s anm.)

Den sociala revolutionen, det är den röda tråden i det spanska folkets kamp och därmed är POUM också frihetskampens livsnerv.

POUM:s bästa män – däribland partiets ledare – har fallit i kampen, men deras ande lever kvar bland milisen.

Det är lite skillnad mellan Mauríns hjältedöd och kominternherrarnas dekretpolitik Det är också en fantastisk skillnad mellan Trotskijs skrivbordsrevolutionärer och POUM:s ledning som stannar på sin post beredda att segra eller dö.

Det är skillnaden mellan de män, som satt praktisk socialism på sitt program och de, som teoretiserande söker förutsäga världsläget om ett par tusen år. Det fordras mod att säga det första, men en ingalunda föraktlig position fräckhet för det senare.

”Unser Worts” skribent slutar sin artikel med att förklara, att i det stora massbedrägeriet i Spanien är POUM medbrottslig.

I och med denna artikel har POUM fått det bästa erkännande det kan önska.

Förklarad i akt av Komintern och belackad av Trotskij, ja, härmed har det klart bevisats, att POUM gått den väg som endast och allenast kan leda till segern – den raka, hårda kampens väg.

Tabu

Avantgardet 5-37 (s. 14-15)

Sune Kristiansson:

Trotskijs förhållande till Lenin

”Kan man ett enda ögonblick tro på den goda avsikten i ett meddelande som går ut på att Trotskij, den förre ordföranden i arbetardelegaternas sovjet i Petersburg 1905, en revolutionär som i årtionden oegennyttigt har ställt sig i revolutionens tjänst, skulle gå in för en plan, som är understödd av den tyska regeringen? Det är uppenbart, fräckt och oförskämt baktalande av en revolutionär.”

Orden härovan skrevs av Lenin i Pravda den 16 april 1917 som svar till Englands minister Buchanan, som till Petrogradtidningarna hade låtit utsända ett officiellt meddelande att Trotskij och andra ryssar som arresterats i Kanada hade varit på väg till Ryssland med ekonomisk hjälp från den tyska legationen för att störta den provisoriska regeringen.

Hur underligt klingar icke dessa Lenins ord i dag, när de nuvarande makthavarna i Moskva anklagar Trotskij för att i maskopi med nazityskland och Japans imperialistiska regeringar ha arbetat på störtandet av sovjetregeringen. Det är de gamla anklagelserna, som formerades av de imperialistiska västmakterna mot Lenin och hans kamrater i den plomberade järnvägs-vagnen, det är lögnerna mot Trotskij och de andra i Halifax koncentrationsläger, som nu går på gengångarfärd över världen.

Det är bara den skillnaden, att då var det de imperialistiska västmakterna i världskriget, som i syfte att strypa bolsjevikrevolutionen sökte dupera massorna med lögnerna om att bolsjevikerna stod i Tysklands sold. Nu är det sovjetregeringen som använder samma vapen. I vilket syfte?

I vilket förhållande stod Trotskij till Lenin? Utnyttjandet av Lenin i dagens hetskampanj mot Trotskij och de i Moskvaprocesserna dömda ger frågan ökad aktualitet. I det följande skall ett försök göras att på grund av fakta och dokument belysa förhållandet mellan de två förgrundsfigurerna i den ryska revolutionens historia.

Trotskij träffade Lenin första gången i London på sin första landsflykt 1902 och började nästan omedelbart medarbeta i den av Lenin redigerade emigranttidningen "Iskra". Han blev kort tid senare på Lenins förslag upptagen i redaktionen. I ett brev till Plekhanov där han utvecklar sitt förslag säger han om Trotskij bl.a.: "Han är otvivelaktigt en man med utomordentliga egenskaper, övertygad, energisk och han kommer att föra det ytterligare framåt."

Brytningen med Lenin kom emellertid på kongressen strax efteråt. Lenin bröt här med de gamla som hade hängt sig kvar i rörelsens förberedande epok, Plekhanov, Axelrod och Sasulitj. Trotskij kunde vid den tidpunkten inte förstå nödvändigheten av Lenins hårda revolutionära centralism. Hela hans väsen upprördes över denna hänsynslösa brytning med de gamla kamraterna. Den var dock nödvändig och ingen var villigare än Trotskij att senare erkänna detta. Men då var brytningen redan fullbordad och deras vägar skilda för årtionden framåt.

När de åter möttes efter marsrevolutionen, hade Trotskij mognat och hans idéer hårdnat i utvecklingens egen dialektik. Då hade han bakom sig en aktiv kamp i 1905 års revolution, kontrarevolutionens och världskrigets erfarenheter. Men hans skilsmässa från Lenin hade också gjort honom säkrare, självständigare och allvarligare än många i Lenins närhet som senare har gett sig tillkänna som hjälplösa epigoner.

När marsrevolutionen utbröt, levde Trotskij landsflyktig i Amerika. På väg hem blev han arresterad i Halifax och satt i koncentrationsläger av de engelska myndigheterna. Det var då Lenin i Pravda skrev de rader som inleder denna artikel. Slutligen inskred Petrograds sovjet och lyckades av Kerenskijregeringen utverka Trotskijs frigivande.

I Petrograd härskade förvirring. Lenin måste hålla sig dold och de övriga var osäkra och osjälvständiga. Eller som Muralov uttryckte det: "Lenin är inte här och av de andra är det bara Trotskij som inte har tappat huvudet."

Muralov var en av dem som efter den andra Moskvaprocessen för kort tid sedan blev arkebuserad, därför att han inte kunde likriktas under Stalins regim.

Lenin och Trotskij, som under en rad av år varit skilda såväl personligen som i politiskt avseende, knöts under de hårda revolutionsdagarna åter samman fastare än någonsin. Dagen efter revolutionen föreslog Lenin på Centralkommitténs möte att välja Trotskij till ordförande i Folkkommisariernas råd. Då Trotskijhäftigt protesterade sade Lenin: "Men varför inte? Ni stod i spetsen för Petrogradsovjeten som grep makten." och vid en hetsig debatt den 1 november i Petrograds partikommitté ropade Lenin: "Det finns ingen bättre bolsjevik än Trotskij."

Dessa erkännansamma ord av Lenin förtiges av de nuvarande makthavarna i Moskva. Nu måste man till varje pris uppkonstruera ett motsatsförhållande mellan Trotskij och Lenin.

Brest-Litovsk är ett av de stora slagnumren stalinisterna rullar fram för att påvisa meningskiljaktigheter mellan de båda ledarna av revolutionen. Det är sant att det rådde meningskiljaktigheter i denna fråga. Men inte speciellt mellan Lenin och Trotskij utan emellan Lenin och majoriteten i Centralkommittén. Därför blev Trotskijs paroll: "Varken krig eller fred", godtagen som kompromiss. Lenin ansåg också för övrigt striden i Brest-Litovsk-frågan som oväsentlig. Trotskij var också den förste att sedan erkänna att Lenin hade rätt. På den extra kongressen yttrade han bl.a.:

"Jag anser det som min plikt att inför denna auktoritativa församling förklara, att på den tiden många av oss, däribland också jag, tvivlade på att det var nödvändigt, om det var tillåtligt att underteckna Brest-Litovsk-freden, var kamrat Lenin den ende, som hårdnackat och med

ojämförlig skarpsynthet, hävdade att vi måste ta detta ok på oss för att kunna hålla ut till världsproletariatets revolution. Och nu bör vi erkänna att det inte var vi som hade rätt.”

Att Lenin inte betraktade meningsskiljaktigheterna i denna fråga som väsentliga bevisar också det faktum att Trotskij omedelbart efter freden i Brest-Litovsk på Lenins anmodan blev kommissarie för krigsären den.

Det finns ett dokument från denna tid, som klart visar Lenins obetingade förtroende för Trotskij. Då det vid ett tillfälle hade utsåtts missnöje inom partiet på grund av Trotskijs drakoniska åtgärder under inbördeskrigen skrev Lenin följande blanco-fullmakt:

”Kamrater,

Jag känner de stränga förhållningsorder kamrat Trotskij har gett, och jag är så djupt och obetingat övertygad om riktigheten och nödvändigheten av de föranstaltningar kamrat Trotskij träffat, att jag oförbehållsamt bifaller hans handlingssätt.

V. Uljanov Lenin.”

”Jag skall ge er så många fullmakter ni kan önska”, sade Lenin. Kan överhuvudtaget en människa ge en annan större förtroende. Inför ett så hänsynslöst och obetingat förtroende från Lenins sida faller hetskampanjen från kominternsektionerna platt till marken.

I sina minnen av Lenin berättar Maxim Gorkij:

”I det han slog knytnäven i bordet, utropade han (Lenin): ’Visa mig någon annan man, som är i stånd att på ett år skapa en nästan mönstergill armé och vinna den militära sakkunskapens högaktning. Vi har en sådan man. Vi har allt, men ni fordrar att få se underverk!’ ”

Och under samma samtal sade Lenin till Gorkij: ”Ja, jag vet det. Man ljuger åtskilligt rörande min förbindelse med honom. Man ljuger, som det tycks, särskilt mycket när det gäller Trotskij och mig.”

Det ljuges fortfarande mycket om samarbetet mellan Lenin och Trotskij. Men den gången bestod lögnerna av ”de svarta hundradena” och vitgardisterna, i dag består de av Stalin och hans eftersägare i Kommunistiska Internationalen!

Sedan Lenin drabbats av sin sjukdom, började Stalin intrigera för att rycka till sig makten. Lenin förstod hans avsikter och förberedde sig på sitt sjukläger att störta Stalin. Lenins förvärrade sjukdom och sedan hans död korsade dessa planer. Efter Lenins död skrev hans maka Krupskaja bl.a. följande i ett brev till Trotskij:

” - - - Också detta vill jag säga er: Den sympati som Vladimir Iljitj fattade för er, då ni kom till oss i London, behöll han oförändrad till sin död.

Jag önskar er, Leo David Davodowitj, krafter och hälsa och omfamnar er innerligt

N. Krupskaja.”

Efter Lenins död begynte Stalins öppna kamp mot dem som förfäktade en avvikande mening och hotade hans position. En kamp som sträcker sig ett tiotal år framöver i tiden och kulminerar i de tragiska avrättningarna av Lenins gamla garde.

Trotskij lever i landsflykt, utstött från det land han varit med om att skapa och kan inte nås av Stalins hämndbegär. Kan han inte ställas mot en mur och skjutas, skall han åtminstone dödas moraliskt. Dit syftar den smäde- och förtalskampanj, som nu stinkande likt utflödet på en kloakledning rinner ut över världen.

Lenin är död. Han kan inte längre bereda de maktägande något obehag. I stället nyttjas han som slagträ mot sin gamle stridskamrat från revolutionsåren. I sitt mausoleum på Röda Torget ligger han där, vaxblek och stum, medan folkmassorna i religiös andakt vandrar förbi.

Om Lenin hade levat? Vad sedan? Det nyttar intet att spörja. Men skall man profetera kan man tänka sig två alternativ: Antingen hade utvecklingen i Sovjet-Unionen gått en annan och för världsproletariatet lyckligare väg, eller hade också han, alla tiders störste revolutionär sedan Marx, ställts mot en mur och nedskjutits som en galen hund.

Det anförda är inte avsett att vara någon apologi för Trotskijs nuvarande politik. Till en sådan värdesättning sträcker sig för övrigt inte förmågan hos den som skriver dessa rader. Men i en tid, då en viss press gör allt för att svärta ner och beljuga den landsflyktige revolutionären, i en tid då även den obetydligaste korporal inom Komintern kan tjäna sig sporrar genom att träda fram och spotta den förre revolutionsledaren en klyscha i ansiktet kräver känslan för rätt och hederlighet att man protesterar!

Kan denna artikel, i någon ringa mån hjälpa till att röja upp i det lögnens och förljugenhetens näste som i dessa dagar breder ut sig i kominternpressen är syftemålet med densamma nått.

Avantgardet 8-37

Marcel Ollivier

POUM – en rörelse på frammarsch

Man kan icke förstå den spanska revolutionens problem, de diskussioner och konflikter som de gett och alltjämt ger upphov till utan att nämna P.O.U.M. (Arbetarnas marxistiska enhetsparti). Dess inflytande är visserligen obetydligt för Spanien i dess helhet, men det representerar en viktig faktor i Kataloniens politiska liv.

I sin nuvarande form konstituerades detta parti för c:a femton månader sedan genom en sammanslagning av "Arbetar- och bondeblocket" samt "Kommunistiska vänstern". Det förstnämnda hade själv bildats 1931 genom sammanslagning av "Katalanska Kommunistpartiet" under G. Arquer och "Kommunistiska federationen i Katalonien och Balearerna" vilka utträtt ur Spaniens kommunistiska parti (sektion av Komintern) strax förut. Under ledning av Joaquín Maurín, en ung skollärare från Lérida och förutvarande sekreterare i C.N.T. som övergått till kommunismen hade "Bloque Obrero y Campesino" hastigt växt fram till att bli Kataloniens mest betydande arbetarparti. Dess klara politiska linje, det stora antalet beprövade kämpar som det räknade inom sina led och särskilt dess ledares personliga egenskaper hade förhjälpit det till en icke föraktlig plats inom den katalanska arbetarrörelsen. Vad beträffar Kommunistiska vänstern, så var den också grundad av gamla medlemmar i kommunistiska partiet som efter att under någon tid ha stått under inflytande av Trotskij sedan skilt sig från honom. Föga talrika, utgjorde de icke desto mindre genom sin stora politiska bildning en ganska viktig grupp.

Detta ursprung förklarar varför P.O.U.M. redan från starten blev ett nästan uteslutande katalanskt parti. Om detta skänkte partiet en viss styrka, genom dess intima förening med det katalanska proletariatet – ett av Spaniens mest klassmedvetna och revolutionära – så var det också en orsak till svaghet. Partiets intima förening med de katalanska arbetarmassorna gav det en obestridd revolutionär styrka, men band det icke mindre obestriddligt vid de rent katalanska problemen, samt gav det på så sätt en viss trång provinsiell karaktär. Sådan var den fara, mot vilken man måste ingripa omedelbart.

Sedan flera år tillbaka hade arbetar- och bondeblocket i själva verket bemödat sig att under Joaquín Mauríns ledning utvidga sin bas genom att skapa sektioner inom de övriga delarna av Spanien. Det hade lyckats sammanföra ganska betydande krafter i Asturien, Estremadura, Madrid, Valencia och i distriktet Castilien. Men dessa krafter var icke tillräckliga för ett verkligt parti för hela landet. Dess sammanslagning med Kommunistiska vänstern vilken stärkte dess ställning i Madrid ändrade icke märkbart situationen. Det var klart att det behövdes ett omfattande organisations- och propagandarbete för att bli ett parti som icke var bara katalanskt utan spanskt.

Nå, men deras politiska linje – vad var den? Grundad dagen efter det katalanska och det spanska kommunistpartiets splittring från varandra förklarade sig "Arbetar- och bondeblocket" redan från början som anhängare av kommunisternas program och aktionslinjer från Kominterns fyra första kongresser. Det förkastade de förändringar som införts i dess politik efter Lenins död, än i riktning mot den mest trångsynta sekterism, än mot den krassaste opportunistik – allt efter som Sovjet-Unionens utrikespolitik kräver samt motsatte sig våldsamt partiets nya inre regim, vilken tenderar att göra det till simpelt redskap åt Moskva regeringen.

Det är omöjligt att i denna artikel ens kortfattat skildra arbetar- och bondeblockets verksamhet sedan dess grundande. Låt oss nöja oss med att säga, att partiets strax efter resningen i oktober 1934 var initiativtagare till de s.k. arbetarallianserna (Alianzas Obreras), att det både i Katalonien och Asturien tog aktiv del – och stundom till och med spelade den ledande rollen

– inom den rörelse som reste det spanska proletariatet mot den fascistiska reaktionen representerad av regeringen Lerrox-Gil Robles och att det efter sin sammanslagning med den kommunistiska vänstern förordade en samling av alla revolutionära element inom ett autentiskt marxistiskt parti.

Den fascistiska revolten i juli 1936 överraskade P.O.U.M. mitt i dess organisationsarbete. Partiet kastade sig likväl med energi in i kampen, i det det omedelbart bildade sina milisgrupper och lancerade parollen om näringslivets omvandling på socialistisk grundval. Man vet vilken roll P.O.U.M.:s miliskolonner spelat i striderna på aragonska fronten. Men partiet inskränkte icke sina ansträngningar endast till detta. Det var P.O.U.M. som i förening med C.N.T.:s representanter tvingade ekonomirådet – som bildats i Katalonien tre veckor efter revoltens utbrott – att socialisera de stora företagen, återlämna jorden till dess odlare samt alla andra åtgärder, som syftar att förvandla den kapitalistiska regimen till en socialistisk regim. Och det måste framhållas, att detta skedde mot opposition från det Förenade socialistiska partiet. Och de republikanska partierna.

Men en revolution som icke går framåt, går tillbaka. I den mån som de småborgerliga partierna bemödade sig om att återtaga de eftergifter som de måst göra under massornas tryck och påtrycka den antifascistiska rörelsen en uteslutande demokratisk och antisocialistisk prägel, bekämpade P.O.U.M. energiskt denna avvikelse från den revolutionära rörelsen samt påtalade den av den de småborgerliga partierna lancerade parollen ”Krig först, revolution sedan”, i det det visade omöjligheten att skilja mellan dessa båda begrepp. P.O.U.M.:s modiga och fasta hållning ådrog det alla borgerliga och småborgerliga partiers hat men förskaffade det också de inom C.N.T organiserade arbetarmassornas sympatier. Trots de doktrinära differenser, vilka skiljer P.O.U.M.:s revolutionära marxister från anarkosyndikalisterna inom C.N.T, visade det sig allt mer, att den mest fullkomliga överensstämmelse rådde mellan de båda organisationerna i de fundamentala frågor, som upprullats av revolutionen och kampen mot de kamouflerade kontrarevolutionära elementen.

Denna överensstämmelse, som beseglats inom ungdomsorganisationerna genom konstituerandet av ”den revolutionära ungdomsfronten”, vilken förenat det anarkistiska ungdomsförbundet och P.O.U.M.:s ungdomsförbund med varandra mot det förenade kommunistiska och socialdemokratiska ungdomsförbundets nationella och krasst demokratiska politik, har så småningom gett upphov åt idén om att bilda en revolutionär front, vars främsta uppgift skulle bli att motsätta sig upphävandet av de revolutionära landvinningarna av den 29 juli, samt orientera landet i riktning mot en socialistisk omvandling. Den spanska revolutionens öde beror på den hastighet, varmed denna front kommer att konstituera sig.

Avantgardet 11-37 (s. 2)

Folkfront eller socialism

Världen våndas under kapitalismens reaktion. Land efter land lägges under barbarhoparnas regemente. Folkets massor vilseledes antingen av de fascistiska mördarhoparnas demagogiska fraser eller också undertryckes de genom att deras främsta representanter mördas och deras bästa organisationer krossas av lejda legoknektar.

Kapprustningen pågår som aldrig tidigare. Bakom diplomaternas fäktningar lurar utbrottet av det nya kriget. Erfarenheterna från Abessinien och från den spanska reaktionens barbariska metoder mot Spaniens revolutionärer visar vilka fruktansvärda vapen, som av kapitalismen för imperialistiska erövringssträvanden kommer att användas i denna stundande världsslakt.

Den ekonomiska kris, som alla kapitalistiska länder plågats av, har övergått i en på konstlad väg framskapad högkonjunktur, som uteslutande funnit sin näring i de olika imperialistiska gruppernas vanvettiga rustningar för det nya kriget. Nu mattas krigskonjunkturen och en ny kris hotar.

Nationalismen – hatet mellan folken och nationerna, mellan de olika folkraserna, förenat med den nationella självgodheten och den egna rashögfärden – lyser igenom i alla länder, ibland alla folk och raser. De imperialistiska grupperna ser i national- och raskänslorna en förutsättning för att nå sitt mål. Syftena är att utvidga avsättningsområden och stärka kontrollen över råvarukällorna. Dessa syften kan de imperialistiska grupperna endast nå genom att beröva varandra. Imperialistisk maktgruppering står emot imperialistisk maktgruppering. Folket i de olika nationerna skall – det är de imperialistiska gruppernas mål – indragas i den nya omfördelningen av världsmarknaden. För imperialistiska syfte och mål skall folkmassorna låta sitt blod.

Den internationella arbetarrörelsen försvagas av vissa arbetarorganisationers kapitulation för nationalkänslan och för den ”egna” borgarklassens vanvettiga rustningsplaner. Komintern och andra internationella ledningar sviker tillsammans med sina lejda hejdukar i de olika länderna, i nuets politiska kris, alla sina tidigare förklaringar, att de vill demokratins utbredande och socialismens förverkligande genom det arbetande folkets övertagande av den politiska och ekonomiska makten. Vid detta svek tar de ställning för den ”egna” borgarklassens militärpolitiska och krigiska intressen, och därav följer att de, Komintern och Andra internationalen, engagerar sig hos den ena eller andra imperialistiska gruppen. Motståndslöst anammar de reaktionens demagogiska fraser, men inte bara detta utan också dess politiska syften. Till borgerlighetens förnöjelse och i överensstämmelse med de imperialistiska intressena bedriver dessa organisationers ledningar en nationell propaganda, som i intensitet och innehåll många gånger distanserar de öppna borgerliga organisationernas propaganda på samma område.

Demokratiska eller reaktionära regeringar är brickor i de stora imperialistiska gruppernas erövringspolitik. Staternas rustningar och krigsprovokationer dikteras av den ena eller andra imperialistiska gruppens banker och finansinstitut. Den spanska revolutionen förrådes, under skenheligt tal om demokrati, av Komintern, socialdemokratin och småborgerligheten.

Imperialismens tid, i vilken vi lever, är krigens, kaosens och barbariets tid. Hela världen är indragen under de olika imperialistiska gruppernas intressesfärer. Utvidgningar av marknaden och vinnande av råvarukällor kan endast ske genom erövringskrig. För att de imperialistiska makterna skall kunna genomföra ett sådant måste arbetarrörelsen krossas eller engageras.

Att för ett enda ögonblick falla för de nationalistiska känslorna – och reaktionens rashat – innebär ett avgörande brott mot arbetarrörelsen. Att för ett ögonblick sänka socialismens fana godvilligt, betyder att svårigheterna att resa den blir stora, för att icke säga nästan oövervinnliga.

Därför ropar utvecklingen på revolutioner socialistisk enhet.

I alla länder, bland alla folk och nationer måste de små men socialistiskt medvetna organisationerna resa folkmassornas *enhetsfront* på gemensam plattform för *socialismens seger*.

Den socialistiska rörelsen här *vill denna enhet*. Det stora problemet i tiden är för oss brottningen mellan kapitalismen i dess imperialistiska form och arbetarrörelsen, som anhängare av de socialistiska frigörelsesträvanden, vars mål är en ny samhällsform, där arbetarmassornas ekonomiska och politiska organisationer, med medvetenhet i strävandena att fullkomna socialismen, blir de reella maktinstrumenten.

Metoderna för övertagande av den ekonomiska och politiska makten måste utformas i strid mot borgerlighetens rövarkapitalistiska intressen och i strid mot dem, som inom arbetarrörelsen hävdar dessa intressen, genom att försvaga den.

Vår appell till enhet mellan arbetarnas och småfolkets massor – är en appell för socialismen.

I nuet stegras de imperialistiska gruppernas angrepp på arbetarrörelsens rörelsefrihet, samtidigt som det kapitalistiska systemets representanter inom arbetarrörelsen riktar alla till buds stående medel mot den *socialistiska* oppositionen inom de fackliga organisationerna. Förstatligandet av fackföreningsrörelsen går hand i hand med att kapitalismen binder delar av arbetarklassen för sin vagn genom fansvikande ledare inom arbetarrörelsen. Inom arbetarrörelsen hetsar överlöparna till borgarklassen mot den socialistiska rörelsen, som ställt arbetarrörelsens och arbetarklassens frigörelse i förgrunden. Gemensamt med de borgerliga försöker de sedan att krossa denna rörelse genom att rikta vapen mot dess organisationer och ledning.

Därför måste massornas enhet förverkligas i försvar och kamp för utvidgning av arbetarklassens demokratiska rättigheter, såväl inom fackföreningsrörelsen, som när det gäller de demokratiska fri- och rättigheter, som vi tillkämpas oss inom det ”borgerligt demokratiska” samhället.

Ledstjärnan för oss måste ständigt vara, att vi vill likvidera de ekonomiska principer, som det kapitalistiska samhället är anhängare av. Ledstjärnan i vår försvarsstrid måste vara att vi vill massornas enhet för seger i försvarsstriden mot imperialismens lejda mördarhopar och köpta fanflyktingar. Ledstjärnan i vårt angrepp på detta gamla, murkna massmordssystem, som kapitalismen är, skall vara att vi vill en ny ordning, där arbetets folk kontrollerar och äger produktivkrafter och alla naturrikedomar samt begagnar dem till hela den produktiva mänsklighetens fromma.

Kampen om makten, kampen mot reaktionen om socialismens förverkligande, kan endast leda till seger genom massornas eniga uppslutning i kampen för socialismens system. Och all världens arbetande massor är vår kraft mot imperialismens system. Må vi här på vårt frontavsnitt göra vad på oss ankommer för att svensk arbetarungdom och svensk arbetarrörelse skall göra sin insats, fylla sin förpliktelse mot internationalismens, – socialismens idé. Vi skall segra! Förr eller senare skall vi för mänsklighetens egen skull, med de produktiva massornas kraft, nå socialismen.

Enhet – ja – enhet för socialismens seger över fascismens och mammons mördarhopar. Men ingen enhet med kapitalismen i demokratisk eller fascistisk skepnad. Ingen enhet med uppgivande av internationalismens bärande principer. Ingen enhet med den ena eller andra imperialistiska gruppen.

Massornas och ungdomens samling kring den revolutionära socialismens idé *det är vad vi vill*.

Evald.

Avantgardet 11-37 (s. 8-9)

Sanningen om Barcelona

Ända sedan i juli i fjol rasar kriget i Spanien. Fram och tillbaka har striderna gått. I början låg Francos italienska "spanjorer" över, men så småningom segrade det spanska folkets livs- och frihetsvilja. Meter för meter har de trängt rebellerna tillbaka, och i dag är det väl endast en tidsfråga när fascismen är förintad i Spanien.

En sak lärde oss inbördeskriget därnere, nämligen att fascismen var lika internationell som någon annan rörelse. Kapitalet kräver ingripande, herrar diktatorer har endast att lyda. Att dö för storkapitalismen det är fascismens välsignelsebringande gåva till folket, som de lyckats slå under sig.

Men inte endast herrar nationella diktatorer var intresserade av utgången av det spanska inbördeskriget. Nej, även demokratiska stater finner tjusning i att jobba i revolution.

Där var England vars talan skickligt fördes av mr Eden, herr Sänders lärofader. För det brittiska imperiet är socialismens seger i Spanien ingalunda välkommen. Det jäser i det engelska världsherraväldet, vad skulle ske om det kom en stat, som förde socialistisk kolonialpolitik? Å andra sidan skulle en Francoseger betydligt stärka det tysk-italienska blocket, vilket knappast vore mera välkommet. Nej, bäst vore det om den demokratiska republiken återupptod med sina inre partistrider, smårevolutioner och korruption.

Den stora apparaten sattes i gång, det brittiska imperiet kräver borgerlig demokrati.

I Frankrike sitter folkfronten vid makten. Blum uppjuder hela sin skicklighet för att hålla det hela samman. Den franska kominternsektionen håller på att växa samman med det franska socialdemokratiska partiet. Detta är ett politiskt fenomen som på intet sätt får störas. En sovjetvänlig gränsstat till Hitlertyskland är av största utrikespolitiska betydelse för Sovjet-Unionen och ett nederlag för folkfronten i Frankrike skulle internationellt betyda ett förintande av denna idé.

Ännu en stor apparat sätter i gång, Sovjet kräver borgerlig demokrati.

Men helt naturligt finns det ytterligare en faktor, som kan avgöra Spaniens utveckling efter inbördeskrigets slut, nämligen det spanska folket själv. Och det spanska folket hal rättighet att själv få avgöra sitt öds och inte endast vara ett spekulationsobjekt i imperialistiska staters intressen.

Din nittonde juli i fjol bröt broderskriget ut. Inför den stora fara, som hotade, bildades ett kompakt block mot fascismen, ett block, som sträckte sig från trasproletärerna till småborgarna, men varken de bankrutta republikanerna eller de ultrareformistiska "socialisterna" tog denna enhet på allvar. Det var ingen svårighet att under krigets första skede hålla dessa grupper, vars intressen dock vore vitt skilda, samman mot stora faran, men i dag, då krigets utgång i det närmaste är klar och återuppbyggandets dag nalkas, kommer de stora slitningarna i öppen dager.

Den spanska antifascistiska fronten står i dag delad i två läger, dels ett som vill återställa den borgerliga demokratien, dels ett annat, som kräver socialismens förverkligande. Till det första hör bland andra socialdemokraterna och stalinisterna. De senares inflytande i Spanien var före den nittonde juli synnerligen ringa, men med Sovjet-Unionens ingripande stegrades kommunisternas maktinflytande över statsapparaten, men knappast över massorna.

Det andra lägret består huvudsakligen av de båda massorganisationerna CNT och FAI och vårt broderparti POUM.

Kampen mellan dessa båda grupper inom den antifascistiska fronten drevs till sin spets genom massakern i Barcelona, vilken får betecknas såsom en av de fräckaste provokationer som begåtts i den internationella arbetarrörelsens historia

Den kända arbetarledaren Santillán skriver i "Solidaridad Obrera" följande om dessa händelser:

"Utan minsta tvivel kan man säga, att de blodiga massakerna i Barcelona var förberedda efter en uppjord provokationsplan. Redan fjorton dagar tidigare förkunnade man i europeiska diplomatkretsar, att man under den närmaste tiden skulle rikta ett rörande slag mot de konfederala anarkistiska rörelserna i Katalonien. Långt innan de första skotten föll, anlände engelska och franska krigsfartyg till Barcelona, liksom om de redan visste, att det skulle hända något."

Den stora provokationen började med att Salas och Aiguade's polismän besatte telefonstationen. Detta skedde utan Generalidads vetskap. Sedan besattes även telefoncentralerna i Gerona, Lerida och Tarragona. Sedan följde tre blodiga dagar. Morden på tolv kända CNT-militanter i San André; talar sitt tydliga språk. De släpades ut ur sina bostäder och deras stympade lik hittades sedan i Sardanola. I Tarragona mördades likaledes femton CNT-militanter. Även den världskände italienske filosofen och författaren professor Berneri blev mördad. I skydd av mörkret hade man mördat honom med kulsprutor så att han stympats till oigenkännlighet.

Detta är bara ett fåtal exempel på hur de krafter och partier arbetar, som provocerade fram händelserna i Barcelona. Det kunde ha slutat med en katastrof om de provocerade hade svarat med samma mynt, men de kände sin plikt och handlade därefter, såväl CNT, FAI som POUM.

Händelserna den tredje maj blev en massornas spontana aktion mot provokatörerna, en aktion som visade att massornas tålmod kan brista. Den nionde maj krävde CNT-tidningen Solidaridad Obrera att POUM:s beslagtagna tryckeri skulle lämnas tillbaka. Så skedde även, men i dagarna har regeringen ånyo förljudit La Batalla.

Men i ett avseende lade provokationen åsyftad verkan. UGT:s generalsekreterare Largo Caballero tvangs att avgå som ministerpresident, och i hans ställe trädde Juan Negrin, vilken tillhör högerfalangen inom spanska socialdemokratin. Den nya regeringen bildades utan representanter från CNT och POUM.

Därmed är brottet fulländat, Men kampen är inte slut och den skall föras till seger. Ingen skall kunna säga att POUM och CNT-FAI har sprängt fronten mot fascismen, men när den är slagen, då skall papperen läggas på bordet, då skall världens arbetare få veta sanningen om Spanien och om det stalinistiska förräderiet. De trupper, som vänder segerrika hem från fronten de har det sista ordet, och de kommer i sanning att säga ifrån så att det hörs.

Bu.

Avantgardet 12-37 (20/6–6/7)

Än en gång om Barcelona

(Ur C.N.T:s informationsbulletin)

Ända från första ögonblicket var det klart för oss att de internationella presskanaljerna skulle begagna sig av händelserna i Barcelona för en omfattande hets mot det spanska revolutionära proletariet. Att Moskvas legoknektar inte skulle saknas i denna internationella lögnkampanj, visste vi också.

Vi har redan otaliga gånger behandlat de tragiska händelserna 3-6 maj i Barcelona. Och när vi i dag på nytt kommer med denna sak, så är det endast och allenast för att påvisa några fakta, som belyser den stalinistiska pressens förljugenhet. Ny Dags redaktionsmedlemmar skriver sina fingrar fördärvade för att oupphörligt bevisa att det var de ”trotskistiska gestapo-agenterna” i samarbete med anarkistiska grupper, som förorsakade blodbadet i Barcelona. Gestapo är den hemliga tyska polisarmén, och faktum är, att blodbadet förorsakades av den officiella polisen. Rodríguez Sala, Barcelonas poliskommendant, utmanade arbetarna genom en oerhört fräck provokation, i det att han försökte besätta telefonbyggnaden. Ingenstans angrep arbetarna några polisbyggnader utan försvarade överallt bara sina egna, från polisen angripna byggnader. När man i Ny Dag och den andra kommunistiska pressen talar om en kupp, så kan det endast vara polisen man menar.

Skulle det alltså ligga någon sanning i Ny Dags påstående, att det var gestapoagenter, som förorsakade blodbadet, så måste det vara Rodríguez Sala, som är gestapoagent. Men Rodríguez Sala är medlem i det stalinistiska partiet, och att Stalin och Hitler arbetar så bra tillsammans kan vi ändå inte tro. Kanske inte heller Ny Dag, eller hur?

Med ”trotskistiska gestapoagenter” menar nu naturligtvis Ny Dag inte Rodríguez Sala och andra reaktionära element inom den spanska polisen, utan det revolutionära marxistiska partiet POUM. I de spanska stalinisternas ögon är POUM ansvarig för allt ont som sker i Spanien. Är det brist på bröd i Barcelona, så är det POUM:s fel, och är det brist på tobak, så har POUM:s funktionärer rökt upp allt som fanns. Och är Barcelona utsatt för bombangrepp, är 90 procent av stalinisterna övertygade om att POUM står bakom det hela. Likadant som Hitler har sina judar, har Stalin sina trotskister. Med begreppet jude menar man i Tyskland varje människa, som blivit begåvad med en krokig näsa, och enligt stalinistisk uppfattning är varje människa trotskist, som har en icke-stalinistisk uppfattning. Så som varje förnuftig människa i hela världen skrattar åt ”nassarnas” antisemitism, så skrattar snart hela världen åt stalinisternas antitrotskism.

Med Barcelonahändelserna har POUM i alla fall inte mer att göra än Ny Dags redaktör. Att POUM:s arbetare försvarade sina byggnader likadant som CNT:s arbetare sina syndikat, är efter den hets stalinisterna bedriver mot POUM en alldeles självklar sak. Genom revolutionen och det revolutionära kriget som det spanska proletariet i dag för mot fascismen, har POUM – i motsats till PSUC – utvecklat sig mer och mer till en social revolutionär rörelse. Därigenom har också POUM mer än andra politiska organisationer närmat sig CNT och FAI. Däremot har PSUC – Kataloniens stalinister – utvecklats mer och mer till ett småborgerligt parti. Detta är fakta, som ingen människa kan bestrida.

För en Ny Dags redaktör, som sitter så långt borta från det revolutionära Barcelona, är det naturligtvis mycket svårt att förstå det som händer i Spanien. Det kan till och med vara svårt för en som sitter här mitt i händelsernas centrum men inte är tillräckligt väl insatt i den spanska arbetarrörelsens historia, att förstå allt. Härtill kommer, att en Ny Dags redaktör alltjämt måste passa sig så att han inte ramlar från Moskvalinjen. Endast en redaktör i något av Moskvas redigerade partiorgan katt skriva så orimliga lögner om händelserna i Barcelona.

Ny Dag skriver: "Den brottsliga trotskistisk-anarkistiska kuppen i Barcelona har nedslagits. Regeringen skall utan någon hänsyn bestraffa de skyldiga."

Kan Ny Dag svara på varför den stalinistiske poliskommandanten Sala och den ansvarige katalanske inrikesministern Aiguade i anledning av händelserna måste lämna sin plats, ett uttryckligt krav av arbetarna – samma arbetare, som stod bakom barrikaderna? Och varför förhandlade den nye polischefen med arbetarna och lovade att inte en enda skulle bestraffas för att han stod bakom barrikaden? Kanske "arbetartidningen" Ny Dag också kan ge oss uppfattningar om varför arbetarna i Barcelona under tiden 3-6 maj genomförde generalstrejk med undantag av krigsindustrin? Om händelserna endast var en trotskistisk-anarkistisk kupp, med vilken de stora arbetarorganisationerna inte hade något som helst att göra, hur är det då möjligt att arbetarna understödde denna kupp med generalstrejk?

Som sagt händelserna i Barcelona är för en trångbröstad och andefattig Ny Dags-redaktör särskilt när han är tvungen att se allt genom matträda glasögon.

För varje människa med sunt förnuft är det givet, att dessa händelser inte var någon kupp utan arbetarna spontana svar på en brottslig provokation av Barcelonas kommunistiske poliskommandant Rodríguez Sala. Det var det kommunistiska partiets kontrarevolutionära anda som provocerade blodbadet i Barcelona. Att händelserna inte antog några katastrofala former, vilket skulle ha bringat fronten i fara, har vi CNT-FAI:s och POUM:s ansvarsfulla handlingsätt att tacka för. CNT-FAI och POUM är i dag de enda klassmedvetna, revolutionära organisationer som visar en ansvarsfull hållning i kriget mot fascismen.

Stalinisterna vet detta, och *därför att de själva inte känner något som helst ansvar för kriget*, försöker de att utnyttja situationen och utveckla en kontrarevolutionär maktapparat bakom fronten. Stalinisterna har mer än en gång bevisat att de inte önskar en social-revolutionär utveckling i Spanien. De är Moskvas legoknektar och vill därför förhindra den sociala revolutionens utveckling. Ett socialistiskt samhälle i Spanien är för Ryssland lika litet önskvärt som ett fascistiskt.

Ryssland försöker i dag att göra allt för att återinföra en demokratisk-parlamentarisk regim i Spanien.

Händelserna i Barcelona den 3-6 maj är en varning för alla kontrarevolutionära element. När den rätta tiden är inne kommer de spanska revolutionära arbetarna att ställa alla provokatörer till ansvar. Spaniens arbetare känner både sina vänner och fiender, och då kommer alla blodbesudlade element, vilka i dag utnyttjar arbetarnas nödläge för sina partiintressen, att få det straff de förtjänar.

*Avantgardet 15-37***Klappjakt på utlänningar i Barcelona****Milismän frånluras pass och häktas.****Gammal lagparagraf träder i kraft.**

Från den internationella byrån för revolutionära ungdomsorganisationer – vars central flyttats från Barcelona till Paris – har följande upprop tillställts samtliga fristående socialistiska grupper och organisationer.

Den franska ”kommittén för revolutionen i Spanien” har tillsatt en delegation, som begett sig till Spanien och där företagit en djupgående undersökning om den borgerlig-stalinistiska undertryckningspolitiken mot de revolutionära kämparna i allmänhet samt mot POUM och JCI i synnerhet.

Denna delegation har nu återvänt och lämnat oss en fullständig redogörelse över förhållandena, vilken bör möjliggöra för de revolutionära arbetarorganisationerna att gångsätta och intensifiera en verksamhet som behövs för att göra slut på detta skändliga kontrarevolutionära tilltag.

Vi skall icke uppehålla oss vid uppräknandet av de talrika detaljerna angående POUM:s sak. Vad som är av vikt att veta, det är att det icke kan förnekas att endast det simplaste förtal utgör basen för de så kallade anklagelserna. Vi har också fått visshet om att kamraterna Nin, Gorkin, Andrade och Arquer är i livet.¹

Vi vill nu särskilt uppehålla oss vid läget för de utländska arbetare vid fronten som rest till Spanien för att heroiskt kämpa för revolutionen samt i dag fängslas och förföljas.

Man häktar massvis av de som motsätter sig den stalinistiska politiken. Man häktar de milis-soldater som kommer från fronten. Bland dem är talrika unga män.

De flesta, som rest utan legitimationspapper på uppmaning av sina organisationer, har häktats av denna anledning. De som innehar pass möter samma öde, sedan man fråntagit dem passet under förevändning att förse det med visum. Å andra sidan blir alla utlänningar, som saknar arbetskort, likaledes inspärrade.

För att kunna handla på det sättet har man letat fram en gammal lag som daterar sig från tiden före republiken och som tillåter kvarhållande i häkte under obegränsad tid då ”statsskäl” föreligger.

Fängelserna är överfyllda. Fångarna lever under fruktansvärda, rent barbariska förhållanden. Många av dem är sjuka. I Barcelona råder terror. De anarkistiska organisationerna är vanmäktiga. Man måste rädda dessa unga kamrater! Franske konsuln bryr sig bara om att skydda fascisterna. Å andra sidan befinner sig de tyska, italienska, österrikiska etc. kamraterna – samtliga emigranter – i en ännu mera tragisk och hopplös situation.

Vi försöker alla möjliga åtgärder hos de diplomatiska organen, hos Valenciaregeringen och arbetarorganisationerna för att uppnå ett positivt resultat.

Men man måste hjälpa oss genom att överallt anordna protestkampanjer och ställa alla disponibla medel till förfogande, för att möjliggöra för milismännen att resa hem igen eller härbärgera dem sedan de frigivits från kontrarevolutionens fängelsehålor.

Alla till verket: det gäller de ärliga revolutionärernas liv och de proletära kämparna, som offrat sig för saken!

¹ Detta stämmer inte när det gäller Andreu Nin. Han mördades redan i juni 1937 (vilket dock inte var känt när artikeln skrevs).

Avantgardet mars 1939

El Rubio ¹

Vem bär ansvaret?

Några korta funderingar och fakta om vem det är som bär ansvaret för Kataloniens och särskilt då Barcelonas fall

Ja, vem som bär ansvaret för Franotruppernas hastiga intagande av Barcelona och det övriga Katalonien, den frågan ställes i dag till oss, som nyligen hemkommit från det kämpande Spanien, av massor av Sverges arbetare. Ja, vad skall vi svara, endast rycka på axlarna och säga som så, det fattades vapen och åter vapen och därför var det omöjligt för de tappra spanjorerna att försvara sitt land och sin stad mot en med oerhörda vapenmängder utrustad armé. Men att det inte bara var den stora vapenbristen, utan ett politiskt rävspel kunde man även skönja, under och efter Barcelonas fall. Den stalinistiska pressen med Ny Dag i spetsen naturligtvis, och även några sossetidningar, en av dem Örebro-Kuriren, med hr Åkerberg som redaktör, försöker nu med att överkasta all skuld på den anarkistiska-syndikalistiska rörelsen. Vi som varit i Spanien och kämpat, jag för min del i två år, ha ingående lärt känna medlemmarna i C.N.T.-F.A.I. som verkliga och ärliga antifascister. Men hemma i Örebro sitter hr Åkerberg och skriver följande: "Katalonien vill komma till lugn igen", och de "breda syndikalistiska massorna" har vägrat att "offra blod och gods", för ett "system, som till slut förlorat all kontakt med det katalanska folket" ... "bakom vilken förskönande fraseologi döljer sig den nakna sanningen att dessa katalanska och syndikalistiska massor förrätt Katalonien åt Franco, att de föredragit en fascistisk regim för en demokratisk".

Den som kan sitta och rita ihop sådana lögnhistorier om det tappra katalanska folket, den som kan beskylla den syndikalistiska massan för att inte vilja offra blod i kampen mot fascismen kan vi endast svara med tordönsstämma: Vet hut, ni lögnhalsar. Mycket har ni kunnat ljuga ihop om det Socialistiska Enhetspartiet P.O.U.M., men nu när ni säger att C.N.T.:s medlemmar inte vill offra sitt blod i kampen, är det den fräckaste och mest lymmelaktiga lögn som ni hittills utkastat, dess make har vi aldrig läst. Ni har inte P.O.U.M. längre att kasta era smutsiga provokatoriska lögn på, därför försöker ni nu att smutskasta i C.N.T.-F.A.I. Herr Åkerberg, Gustav Johansson m. fl., vet ni vem det var som började kampen mot fascismen i Spanien? Vad det inte den katalanska befolkningen som under i C.N.T.-F.A.I.:s och P.O.U.M.:s fanor samlade sig som en man och rensade ut fascisterna inte bara i Barcelona utan i hela Katalonien? Och nästan hela det stora rika Aragonien, tog det katalanska folket som drev iväg alla de stora mäktiga enväldshärskarna, storgodskapitalisterna. C.N.T.:s medlemmar vill inte offra blod i kampen, herr Åkerberg och Gustav Johansson! Hur många hundra tusen syndikalister och anarkister har inte blivit dödade de två senaste åren i Spanien? Vet ni att det var dessa som tillsammans med P.O.U.M. stormade kasernerna Marx, Lenin m.fl. i Barcelona, vet ni, att när Marx-kasernen intogs från fascisterna sommaren 1936, fem tusen av Barcelonas arbetare stormade den och att endast ett trettiotal av dessa arbetare hade ordentliga eldvapen, medan dess kamrater endast hade spadar, liar, kolvar eller stora knölpåkar. I kasernen fanns just då omkring två tusen fullt och modernt utrustade francovänliga soldater, vilka hade placerat maskingevär i varenda fönster av byggnaden! De stora portarna hade man bommat igen och lagt upp massor med sandsäckar och gatsten, så att arbetarna inte skulle kunna komma in på kaserngården. Efter tre dagars blodig kamp intogs kasernen, men då hade omkring 4500 arbetare stupat i kampen, mest syndikalister, hr Åkerberg.

Ja, vidare är det Ny Dags senaste lögn, där naturligtvis Gustav Johansson är den värsta lögnhalsen. Göteborgs Handelstidning skrev en utmärkt artikel, i vilken det kommunistiska

¹ "El Rubio" har också två artiklar i SP:s *Socialistisk Tidskrift* (1939). Dessa behandlar delvis samma saker som föreliggande artikel, se: [Socialistisk Tidskrift om spanska inbördeskriget](#)

inflytandet fastslogs och som klarlade orsaken varför Katalonien föll. Mot detta skulle naturligtvis hr Gustav Johansson i Ny Dag försöka att försvara sig och sitt partis politik, varpå han tolkade Handelstidningens artikel som ”ett mordande slag mot **trotskismen och anarkismen**”, och så fortsätter han: ”Det bekräftar vad vi alltid har sagt att trotskismen och anarkismen varit en förbannelse för hela Spanien och Katalonien. P.O.U.M. och anarkisterna har i verkligheten arbetat som Francos femte kolonn, från krigets början och in i det sista”.

Denna Ny Dags lögn står ännu odistanterad, mycket har N.D. kokat ihop om spanienfrågan, men detta är i alla fall ett av de mest ruskiga och lögnaktiga utfall jag läst. Jag hoppas verkligen att många av kommunisternas anhängare läst G.H.T., eller Folkets Dagblads eller Arbetarens citat av artikeln i fråga, har de inte det, jag då tror de naturligtvis Gustav Johanssons soppa.

Hur tappert kämpade inte den katalanska befolkningen vid Aragon, men hur blev inte denna befolkning saboterad av centralregeringen i Valencia! Inte ett enda vapen av allt som kom från Ryssland eller Mexico kom till de Aragonska fronterna! Hur många tusental stupade inte på dessa fronter! Kan herrar lögnhalsar förneka att det uteslutande var syndikalister och anarkister samt P.O.U.M.-anhängare som kämpade här!

Ville dessa som Ny Dag och Örebro-Kuriren säger en fascistisk seger framför en demokratisk, varför kämpade då dessa arbetare och varför offrades då så mycket blod och så många kära kamraters och söners liv i denna kamp? Varför håller då den syndikalistiska pressen i Spanien på med att mana landets arbetare till stegrad kamp mot fascisterna? Varför blev anarkisterna och syndikalisterna som kämpade vid Aragon så rasande, när de fick meddelandet till skyttegravarna att fascisterna hade bombarderat Lerida, och där mördat mer än ett tusen personer på en halv timme.

Jag för min del låg själv just då ute vid fronten, när detta meddelande kom, och jag såg då hur anarkisterna tog det. Fem minuter efter gick de till attack mot fascisterna med en fast beslutsamhet att nu skulle dessa få sona för detta bombardemang. Hade de då haft moderna vapen törs jag svära på att det fascistiska högkvarteret i staden Zaragoza blivit intaget av C.N.T.-F.A.I.

Hur var det vid de stora striderna som rasade vid Teruel, låg inte då Durruti-divisionen, den anarko-syndikalistiska, ute i första eldlinjen och trots att fascisterna gick till attack varje dag med kolossala mängder flyg och tanks i spetsen, så uthärdade dessa katalanska arbetare alla Francos försök, i åtta dagar låg dessa anarkister och försvarade Teruel.

Sedan blev de avlösta av den kommunistiska Division Lister, och hur gick det då? Jo vid den första häftiga stöten från fascisterna försvann general Lister från fronten, och efter honom gick sedan de övriga officerarna i hans division. När soldaterna såg att de blivit av med sina ledare, blev det stor uppståndelse och villervalla, den ena gruppen efter den andra av soldaterna retirerade, och snart var hela den omskrutna Division Lister på flykt. Nästan utan strider kunde sedan fascisterna återintaga Teruel. Sedan kunde de utan nämnvärt motstånd avancera dag för dag genom hela Aragonien eller närmare bestämt över 350 kilometer tills de kom ner till Ebro-floden, där de äntligen blev stoppade.

I nästa nummer skall jag återkomma med en fortsättning på om ”vem det är som bär ansvaret” samt om striderna vid Barcelona.

Salud. **El Rubio.**